

mgyoe.com

JACK HIGGINS

LUCIANO'S LUCK

နတ်နွယ်

မင်းမာသတ္တ လူမာကတိ

တတိယအကြိမ်

mgvooe.com

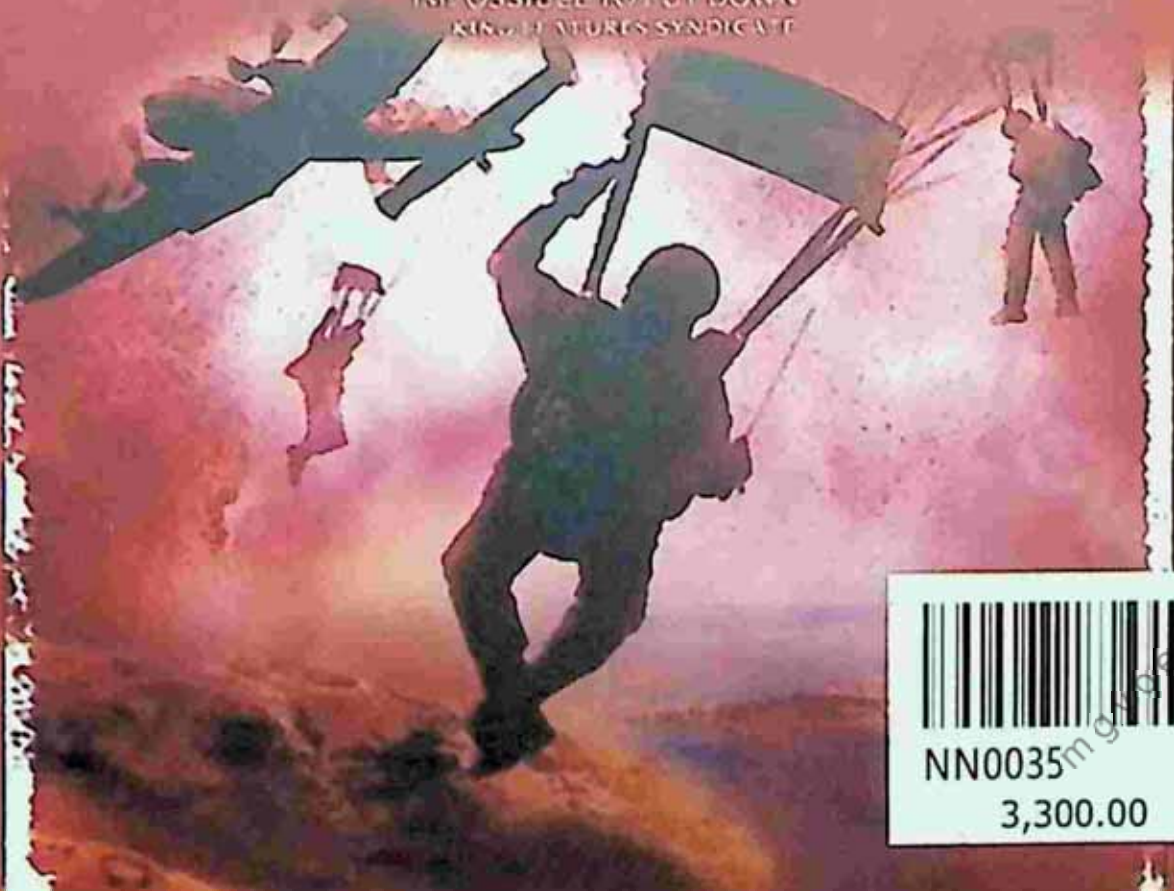
JACK HIGGINS

BEST SELLING AUTHOR OF A SEASON IN HELL

LUCIANO'S LUCK

SUSPENSEFUL TO THE END
IMPOSSIBLE TO PUT DOWN
KING OF FEATURES SYNDICATE

NN0035

3,300.00 KS

m g y မင်းမှာသစ္စာလှူမှာကတိ၊ နတ်နွယ်

စာမျက်နှာ ၂၇၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဇန်နဝါရီလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၁၉၈၂ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ၏ပထမအကြိမ်ပုံ(မိုးလော်ဟိန်းအမည်ဖြင့်)

ရောင်းစျေး ၃၃၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မင်းမှာသစ္စာ

လူမှာကတိ

LUCIANO'S LUCK

Jack Higgins

နတ်နွယ်

မြန်မာပြန်

အထိမ်းအမှတ် ၂၀၁၉

mgyc.com

mgyc.com

စစ္စလီကျွန်း ၁၉၄၃

၁၉၄၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် စစ္စလီကျွန်း တောင်ဘက် ပိုင်းကမ်းခြေသို့ အမေရိကန်တပ်များ တက်ရောက်ပြီး ခုနစ် ရက်အတွင်းမှာပင် ပါလာမိုမြို့တော်သို့ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ အမေရိကန်တပ်များ ၏ အောင်မြင်မှုမှာ ချားလပ်ကီးလူစီယာနို ခေါင်းဆောင် သော စစ္စလီကျွန်း မာဖီးယားအဖွဲ့ကြီး၏ မသေးငယ်သော ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သမိုင်း အထောက်အထားအရ ပြောရလျှင် လူစီယာနိုသည် ထိုအချိန် က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယောက်ပြည်နယ်ရှိ ဂရိတ်မဲဒိုး အကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် ထောင်ဒဏ် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်မှ ငါးဆယ်အတွင်း အပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံနေရသည်။

သို့သော် သည်ဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အံ့ဩ စရာကောင်းသည်ကတော့ အထွေထွေ ထိုးစစ်ကြီး မတိုင်မီ ကာလတွင် အမေရိကန်တပ်များနှင့်အတူ လူစီယာနိုကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသူများ စစ္စလီ ကျွန်းတွင် ယနေ့တိုင် ရှိနေကြခြင်းပင် ...။

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

ညနေဆည်းဆာချိန်တွင် ဟယ်ရီကာတာကို သယ်ဆောင်လာသော ဂျစ်ကားကလေးသည် အယ်လ်ဂျီးယားမြို့ အပြင်ဘက်ရှိ မူအား ဗိသုကာ လက်ရာကျော် ဒါအယ်ကွက် စံအိမ်တော် မုခ်တံတားကို ဖြတ်သန်းကာ လှပစွာ မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားသော ကုန်းတံခါးပေါက်ကြီး ရှေ့တွင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာစောင့်နေ”

ကာတာသည် ယာဉ်မောင်းကို မှာကြားပြီးနောက် အစောင့်စစ်သား များကို ကျော်လွန်ကာ လှေကားထစ်များကို တက်သွားသည်။ အတွင်းဘက် ရှိ မှုန်ရီအေးမြသော ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင်ကား လူငယ် ဗိုလ်ကြီးတစ် ယောက်သည် နွေရာသီဝတ်စုံဖြင့် စားပွဲတစ်လုံးတွင် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိသည်။ သူ၏ရှေ့မှ အမည်ဆိုင်းဘုတ်ကလေးက ‘ဗိုလ်ကြီးကျော့ကူးဆတ်’ ဟု ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ကာတာကို သူမော့ကြည့်သည်။ ကာတာ၏ စစ်ဝတ်စုံ၊ ပခုံးပေါ်မှ သရဖူများနှင့် သူရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ် ဒုတိယဆင့် တို့ကို တွေ့မြင်သောအခါ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဗိုလ်မှူး”

ကာတာက သူ၏ ခွင့်ပြုလက်မှတ်ကို ထုတ်ပြရင်း ...

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနဲ့ ချိန်းထားတယ် ...”

ဗိုလ်ကြီးကူးဆတ်သည် ခွင့်ပြုလက်မှတ်ကို ခေတ္တမျှကြည့်ပြီးနောက်

ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာလိမ့်မယ် ဗိုလ်မှူး၊ ခဏကလေးထိုင်ပါဦး၊ ဗိုလ်မှူးရောက်နေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်သွားပြောလိုက်မယ်”

ဟယ်ရီကာတာသည် မှန်တံခါးတစ်ခုမှနေ၍ အပြင်ဘက် ရင်ပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ငွေစီးကရက်ဘူး အဟောင်းလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ရွေးယူသည်။

သူသည် အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ရှိပြီး အရပ်အမောင်းမှာ မနိမ့်မမြင့် ဖြစ်သည်။ လူချောလူခွဲတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာက တည်ငြိမ်ချိုသာသည်။ အမြဲတမ်းလိုပင် ပြုံးတော့မယောင်ရှိသည်။ သူသည် စစ်ဝတ်စုံနှင့် ကြည့်၍ကောင်းလှသည်။ သို့သော် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းသည်ကတော့ သူသည် စစ်မျိုးစစ်နွယ်မဟုတ်ဘဲ ယောက်ရှိုင်းယားမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဂျုံစက်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ ဒုတိယသားဖြစ်ပြီး ဗီအေးဖြင့် အသိပညာရှင်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် လိဒ်အထက်တန်းကျောင်းတွင် အသက် ၁၃ နှစ်ရွယ်အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ဝင်ချက်စတာကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သင်ကြားသည်။ ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် ထိုကျောင်းမှ သူထွက်ပြီး စစ်ထဲသို့ အသက်လိမ်ပြီး ဝင်ရောက်သည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ နောက်ဆုံး ဆယ့်ရှစ်လကာလတွင် အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာ ခြေလျင်တပ်သားကလေးအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ်သို့ သူရောက်ရှိသည်။ ထက်မြက်သော ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ ဖလောရင့်တက္ကသိုလ် ဂရိတ်ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာ ဧည့်သည်ပါမောက္ခအဖြစ် ထမ်းရွက်သည်။ ထို့နောက် ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည်။ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်တွင် ရှေးဟောင်းသမိုင်းပါမောက္ခ ဖြစ်လာသည်။

မြူးနစ်စာချုပ်အပြီးတွင် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က သူ့ကို စည်းရုံးသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ဂျာမန်သူလျှိုလုပ်ငန်းကို ဖြိုဖျက်ရာတွင် သူပါဝင်သည်။ ထို့နောက် အကူစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့သို့ သူ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ကိုင်ရိုမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရပြီး အီတလီဌာနစိတ်ကို

တာဝန်ခံရသည်။ ထို့နောက် စစ္စလီကျွန်းကိစ္စ ပါဝင်လာသည်။

သူ၏နောက်ဘက်တွင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု တွေ့ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဗိုလ်ကြီးကူးဆတ်ကို တွေ့ရှိရသည်။

“ဗိုလ်မှူးကတော့ခင်ဗျား၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်မှူးကို အခုပဲ လက်ခံတွေ့ဆုံပါလိမ့်မယ်”

* * *

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ရုံးခန်းသည် စံအိမ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံး၏ နည်းတူပင် မူအား ဗိသုကာလက်ရာများဖြင့် လှပစွာ ဆင်ယင်မွမ်းမံထားသည်။ အာဖရိကမြောက်ပိုင်း စစ်ဒေသဦးစီးမှူးကြီး၏ ဌာနချုပ် ပင်မရုံးခန်း ဖြစ်ကြောင်းကို နံရံပေါ်ရှိ မြေပုံများကသာ ညွှန်ပြလျက်ရှိသည်။

အခန်းတွင်းသို့ သူတို့ ဝင်ရောက်သွားချိန်တွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အပြင်ဘက်ရင်ပြင်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။ စီးကရက်သောက်နေသည်။ မြင်းစီးဘောင်းဘီနှင့် ဖိနပ်များကို စီးထားသည်။ သူက ညနေတိုင်းလိုပင် မြင်းစီးထွက်လေ့ရှိသည်။ သူတို့ရှိရာဘက်သို့ သူလှည့်ပြီး ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ လျှောက်လာသည်။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်ကား ထင်ရှားကျော်ကြားသော အပြုံးက တောက်ပလျက်ရှိသည်။ မည်သူမျှ မတုပနိုင်သော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“ကော်ဖီယူခဲ့ပါ ဂျော့၊ ဪ ... နေဦး၊ ဗိုလ်မှူးက လက်ဖက်ရည်များသောက်မလား”

သူက ကူးဆတ်ကိုပြောသည်။

“ကော်ဖီပဲ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကာတာက ဖြေသည်။ ကူးဆတ် ထွက်သွားသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကာတာကို ကုလားထိုင်တစ်လုံး ညွှန်ပြပြီးနောက် ဖိုင်တစ်ခုကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးလို တက္ကသိုလ်ကလူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စစ္စလီကျွန်းက ကျေးတောသားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဒီအတွက်ကတော့ တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး

mg yoe . com

စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဇာတ်သဘင်လောကကို ဝင်ဖို့တောင် စိတ်ကူးမိခဲ့တယ်”

“ဗိုလ်မှူးက ဒါလောက်ပဲတော်သလား”

“ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလောက်မတော်ရင်လည်း ဒီနေရာကို ရောက် မလာပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ကာတာက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့က ဗိုလ်မှူးကို အိတ်လီဌာနစိတ် တာဝန်ယူဖို့ ကိုင်ရိုကို လွှတ်လိုက်တုန်းက စစ္စလီကျွန်းကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနဲ့ ဗိုလ်မှူး သုံးခေါက်တိတိ သွားခဲ့တဲ့ကိစ္စကို သူတို့ ထည့်တွက်ပုံမရဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မိုင်ကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ တခြား ရွေးစရာ လည်း မရှိပါဘူး။ စစ္စလီကျွန်းကိစ္စ ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ အဲဒီကျွန်းက လူတွေ အကြောင်းနဲ့ အဲဒီကျွန်းက ဘာသာစကားတွေကို သိတဲ့လူဆိုလို့ ကျွန်တော် ကလွဲလို့ တခြားဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က အဲဒီမှာ ၁၉၃၀ တစ်ဝိုက် က ရှေးဟောင်းသုတေသန တူးဖော်မှုတွေ အတော်ကလေးလုပ်ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ အခုလည်း ဗိုလ်မှူး တစ်ခေါက်သွားဦးမယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီကိစ္စမျိုးအတွက် ဗိုလ်မှူးအနေနဲ့ အသက်နည်းနည်း ကြီးသွားပြီလို့များ မတွက်မိဘူးလား”

ထို့နောက် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ် တွင် တွန်းပြီး ပို့လိုက်သည်။ ကာတာက ယင်းစာရွက်ကို ကောက်ယူလိုက် သည်။ အထူးစစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

စစ်ဆင်ရေး ညွှန်ကြားချက် အမှတ် ၅၉၂
ဗိုလ်မှူး ဟယ်ရီကာတာအတွက်၊
စစ်ဆင်ရေး၊ ညာလက်ရုံး
စစ်ဒေသအမည်၊ ဖော်ကျူနေတို
မှတ်ပုံတင်အမည်၊ ဂျီယိုဗန်နီစီယို

အကြောင်းအရာ

ယခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်းက စစ္စလီကျွန်းသို့ ရဲဘော် သွားရောက်စဉ်က ဆောင်ရွက်ခဲ့သော လုပ်ငန်းတာဝန်များကို အပြီးသတ် ဆောင်ရွက်ရေးအတွက် အဆိုပါကျွန်းသို့ ရဲဘော် နောက်တစ်ခေါက် သွားကောင်း သွားရမည့် အကြောင်းကို ရဲဘော်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေးနွေးပြီးဖြစ်လေသည်။ ရဲဘော်၏တာဝန်ကို ထပ်မံဖော်ပြရလျှင် မဟာမိတ် တပ်ဖွဲ့များ ထိုးစစ်ကြီး ဆင်နွှဲသောအခါတွင် အစွမ်းကုန် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ရရှိရေးအတွက် ကမ္ဘာတစ်ဝှေ့ဒေသရှိ တော်လှန်ရေးအုပ်စုများနှင့် ဆက်သွယ်ရန်ဖြစ်သည်။

ဤတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရန်အတွက် အထက်ပါ ဒေသသို့ ရဲဘော် ပြန်လည်သွားရောက်ရေး ကိစ္စတွင် မည်သည့်အကြောင်းကမျှ တားဆီးခြင်း မရှိကြောင်း ရဲဘော်၏ စိတ်ထဲတွင် ပြတ်သားစွာ သဘောပေါက်ထားရမည် ဖြစ်သည်။

အစီအစဉ်

မေဆင်ဘလင်ချီ လေတပ်စခန်းမှတစ်ဆင့် စစ္စလီကျွန်းသို့ ၁၃၈ (အထူးတာဝန်) လေယာဉ်အုပ်စုမှ ဟယ်လီဖက်လေယာဉ်ဖြင့် သွားရောက်ရမည်။ ဗယ်လိုနာရှာ၏ အနောက်ဘက် ၁၀ ကီလိုမီတာတွင် လေထီးဖြင့် ဆင်းသက်ရမည်။ ဒေသဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးအုပ်စုမှ လက်ခံကြိုဆိုမည်။ ရဲဘော်သည် အဆိုပါဒေသတွင် ဂျီယိုဗန်နီစီယို အမည်ဖြင့် ရုပ်ဖျက်နေထိုင်ရမည်။

အတွင်းဆက်သွယ်ရေး

ပါမိုလာဒေသရှိ တော်လှန်ရေးအင်အားစုများနှင့် ဆက်သွယ်ရေးမှာ ယင်းမြို့၏ အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော စံရိပ်သာ၌

နေထိုင်လျက်ရှိသော ဗယ်လိုနာ ထိပ်ထားမှတစ်ဆင့် ဖြစ်သည်။ ဌာနချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်ရေးမှာ ဗယ်လိုနာဒေသရှိ ဆက်သွယ်ရေးမှူး ဗစ်တိုဗာဗီရာမှတစ်ဆင့် ရေဒီယိုဖြင့် ဆက်သွယ်ရန် ဖြစ်သည်။

လက်နက်များ

မိမိနှစ်သက်ရာ သုံးနိုင်သည်။ သို့သော် လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ဦးစားပေးရမည်။

နိဂုံးချုပ်

ဤလုပ်ငန်းတာဝန် အရေးကြီးကြောင်း ရဲဘော်သတိပြုရမည်။ ဤလုပ်ငန်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အကြောင်းကိစ္စကိုမျှ ဦးစားမပြုရ။ နှစ်ပတ်အတွင်း ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်ရမည်။ အပြန်ခရီးတွင် ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် ခေါ်ဆောင်မည်။ အသေးစိတ်အစီအစဉ်များကို သင့်လျော်သောအချိန်တွင် ရေဒီယိုမှ လျှို့ဝှက်ညွှန်ကြားမည်။
ယခု ဖျောက်ဖျက်ရန် ... ယခု ဖျောက်ဖျက်ရန် ...
ယခု ဖျောက်ဖျက်ရန်။

ကာတာသည် အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ထုတ်ပြီး လက်မဖြင့် ခြစ်လိုက်သည်။ မီးတောက်ကလေးကို ညွှန်ကြားလွှာ၏ အောက်ဘက်ထောင့်တွင် တို့ထိလိုက်သည်။ ညွှန်ကြားလွှာကို မီးစွဲလောင်သောအခါ သူသည် မီးမရှိသော မီးလင်းဖိုဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာလည်း ဒီညွှန်ကြားလွှာ မရှိသင့်ဘူးပေါ့” တံခါးပွင့်သွားသည်။ ကြေးလင်ပန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ကော်ဖီအိုးနှင့်

ပန်းကန်များတင်ပြီး ကူးဆတ် ဝင်ရောက်လာသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဂျော့၊ ငါ့ဘာသာထည့်မယ်”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောလိုက်သည်။ ကော်ဖီကို သူကိုယ်တိုင်

ငဲ့ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့သည်။

“စစ္စလီကျွန်းမှာ လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို မြောက် အာဖရိကမှာရှိနေတဲ့ လူတွေအားလုံးထက် ဗိုလ်မှူးက ပိုပြီးသိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယူဆတယ်။ အဲဒီတော့ စစ္စလီကျွန်းအကြောင်း ပြောကြရအောင်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘာပိုသိချင်ပါသလဲ”

“မာဖီးယားအကြောင်း ကျုပ်ကို ရှင်းပြစမ်းပါ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ မာဖီးယားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖိုင်တွဲရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

“ရှိတယ်”

ကာတာ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့သည်။

“မာဖီးယားက အပြင်းအထန် ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းခံရတဲ့ ခေတ်ကာလမှာ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုအနေနဲ့ စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီခေတ် ကာလမှာ မာဖီးယားဟာ တောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ တစ်ခုတည်းသော လက်နက်ပဲ။ တစ်ခုတည်းသော အမှန်တရားပဲ”

“ဆက်ပြောပါ”

“သူတို့ဆီက နယ်မြေအခြေအနေကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သဘောပေါက်ဖို့ လိုပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရေမြေက ကျွန်တော်တို့နဲ့မတူတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုပဲ။ ရာသီဥတု မကောင်းဘူး၊ မြေဩဇာ မကောင်းဘူး၊ အဲဒီမှာတိုက်ပွဲဆိုတာ အသက်ရှင်ရေးအတွက် လှုပ်ရှားမှုပဲ။ အဲဒီကမ္ဘာရဲ့ လက်စွဲစကားကတော့ အိုမာတာပဲ၊ အိုမာတာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ယောက်ျားပီသရမယ်၊ ဂုဏ် သိက္ခာရှိရမယ်၊ အာဏာပိုင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီက အကူအညီမယူရဘူး၊ ပြဿနာ ပေါ်လို့ရှိရင် ကာပိုဆီကို သွားရမယ်”

“ကာပို ဟုတ်လား ...”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ကာပိုဆိုတာက အကြီးအကဲခေါင်းဆောင် ...၊ ဘာပဲပြောပြောရ တယ်။ စစ္စလီကျွန်း ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသကိုပဲသွားသွား အဲဒီနေရာ အဲဒီ ဒေသမှာ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ မာဖီးယား ကာပိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရမယ်”

“အခုထိ ရှိနေတုန်းပဲလား”

“မူဆိုလီနီဟာ မာဖီးယားဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြိုမသွားဘဲ မြေအောက်ကို လျှိုးသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ခွဲရေးသမားတွေရှိ တယ်။ ကွန်မြူနစ်တွေ ရှိတယ်။ တခြား နိုင်ငံရေးဂိုဏ်းတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ္စလီကျွန်းမှာ တကယ်ဩဇာအာဏာ ရှိတာကတော့ မာဖီးယားပဲ”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်သည်။ အလားတူ ရှေ့တွင်ရှိနေသော ဖိုင်အညိုကြီးကို လက်ဖြင့် ပုတ် လိုက်သည်။

“ဒီဖိုင်ဟာ ဗိုလ်မှူးပြောတဲ့ မာဖီးယားဖိုင်ပဲ။ ဒီဖိုင်ထဲမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ လပ်ကီးလူစီယာနီဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဗိုလ်မှူးသိသလား”

ကာတာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နယူးယောက်မြို့က စစ္စလီ ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ပဲ။ အမေရိကန်နိုင်ငံ မာဖီးယားလောကမှာ အရေးပါ အရာအရောက်ဆုံး ကာပို တစ်ယောက်ပဲ။ လောလောဆယ်အချိန်မှာ သူဟာဒန်နီမိုရာ အကျဉ်းထောင် မှာ ထောင်ဒဏ် အနှစ်သုံးဆယ်မှ ငါးဆယ် ကျခံနေရတယ်။ ပြည့်တန်ဆာ ပုဒ်မနဲ့ ကျခံနေရတာပဲ”

“သူ့ကို အခု နယူးယောက်ဂရိတ်မဲဒိုး အကျဉ်းထောင်မှာ ရွှေ့ထား တယ်။ မနှစ်က ဟတ်ဆင်ပင်လယ်အော်ထဲမှာ နော်မန်ဒီသင်္ဘော မီးလောင် ပြီးကတည်းက ရေတပ်က ထောက်လှမ်းရေးသမားတွေဟာ နယူးယောက် ဆိပ်ကမ်းမှာ အဖျက်လုပ်ငန်းတွေ တိုးပွားလာမှာကို သိပ်စိုးရိမ်နေကြတယ်”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည်။

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ သင်္ဘောကျင်း အလုပ်သမားများ သမဂ္ဂကို သူတို့ချဉ်းကပ်တဲ့အခါမှာ သူတို့ တကယ်ချဉ်းကပ်ရမယ့်လူဟာ လူစီယာနီ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့သိရတယ်။ သူဟာ အပြင်မှာပဲရှိနေနေ ... ထောင်ထဲမှာပဲ ရှိနေနေ အတူတူပဲဆိုတာ သူတို့တွေ့ရတယ်”

ထိုအခါ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ...

“အိမ် ... တကယ်ကို မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ။ ကမ္ဘာသမိုင်းမှာ အကြီး ကျယ်ဆုံး စစ်ပွဲကြီးတစ်ရပ်ကို ဆင်နွှဲနေတုန်းမှာ ထောင်ထဲက လူဆိုးတစ်

ယောက်ဆီမှာ အကူအညီ တောင်းရတယ်ဆိုတာ တကယ်ကို မယုံကြည် နိုင်စရာပဲ။ ဒါတင်မကသေးဘူး ကျုပ် အခုသိရတာက ကျုပ်တို့လူတွေဟာ အမေရိကမှာရှိတဲ့ စစ္စလီကျွန်း အဆက်အနွယ်တွေကို ထောက်လှမ်းရေး သမားတွေအဖြစ်နဲ့ စစ္စလီကျွန်းကို ပို့နေတယ်၊ အဲ့ဒါကိုကော ဗိုလ်မှူး သိသလား”

“အမှန်တော့ ဒီကိစ္စက အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ စီမံကိန်းပါပဲ ဗိုလ်ချုပ် ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ထိုးစစ်ကြီး ဆင်နွဲ့တဲ့အခါမှာ မာဖီးယားအဖွဲ့ကြီးရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ရရှိဖို့ပါပဲ”

“မြတ်စွာဘုရား၊ ကျုပ်တို့ဟာ စစ်ကြီးတစ်ခုကို အတူတူလက်တွဲပြီး တိုက်နေရာ ကျမနေဘူးလား”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူပြီး မီးခြစ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြစ် လိုက်သည်။ မီးခြစ်ဆံ ကျိုးသွားသည်။

“သူတို့ ထောင်ထဲကိုသွားပြီး လူစီယာနီဆီမှာ အကူအညီတောင်း ကြတယ်၊ ဒီလူဟာ စစ္စလီကျွန်းမှာလည်း ဩဇာအာဏာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ လည်း သူတို့ ယူဆနေကြပုံရတယ်”

“စစ္စလီကျွန်းမှာ သူ့ရဲ့ဩဇာအာဏာရှိနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ တောင်ပေါ်က ရွာတွေတချို့ကို သူသွားမယ်ဆိုရင် တမန် တော် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ကြွလာတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆကြ တယ်၊ သင့်လျော်မယ့် အချိန်တချို့မှာ လူစီယာနီရဲ့ အမှတ်အသားဖြစ်တဲ့ အယ်စာလုံးအနက်ပါတဲ့ ပဝါအဝါတွေကို ကြံချဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“အဲဒီအတွက် အကျိုးရှိမယ်လို့ သူတို့ ယူဆထားသလား”

ကာတာက မေးလိုက်သည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မြေပုံကိုလှည့် ကြည့်ပြီး ...

“တွက်ကိန်းကတော့ အတော်မှန်ပါတယ်၊ ပက်တန်ရဲ့ တပ်မတော် ကြီး ပါလာမို့ကို ရောက်အောင် အခက်အခဲတွေ အများကြီး ကျော်လွှားရမယ်၊

ကမ္မရာတာဒေသဟာ တောင်တွေနဲ့ ချောက်တွေပဲ ရှိတယ်။ ဒီတောင်တွေ ချောက်တွေကိုသာ ဖြတ်ပြီးသွားရရင် လန့်ချိပြီး ခရီးကြာမယ်။ ဒီလို မဟုတ်ဘဲ မာဖီးယားဂိုဏ်းကြီးကသာ လူတွေကို သူပုန်ထအောင် လှုံ့ဆော် နိုင်ရင်၊ အိတလီစစ်တပ်က လူတွေကို လက်နက်ချအောင် လုပ်နိုင်ရင်တော့ ဂျာမန်တွေ ခရု အဆန်ကျွတ် ဖြစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“ဗိုလ်မှူးပြောပုံက သိပ်ပြီးအားမရှိဘူး။ မာဖီးယားအဖွဲ့ကြီးက စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်လို့ ဗိုလ်မှူးမထင်ဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ဝါရှင်တန်ကလူတွေ တွေးထားသလို တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ... အဲဒီမှာ အရေးကြီးဆုံး အားနည်းချက် တစ်ခု ရှိနေတယ်။ နယ်မြေတစ်ခုက မာဖီးယား ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဟာ အခြားနယ်မြေတစ်ခုမှာ သြဇာအာဏာမရှိဘူး။ နောက်တစ်ခုကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ရဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က လူတွေဟာ စစ္စလီ ဒါမှမဟုတ် အိတလီ အဆက်အနွယ်ရှိတဲ့ အမေရိကန်အမှုထမ်းတွေကို စုဆောင်း အသုံး ပြုနေတယ်”

“အဲဒီကိစ္စမှာ ဘာမှားသလဲ”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မေးသည်။

“ဘာမှမရှိတာထက်စာရင်တော့ အများကြီး ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိတလီတစ်ယောက်ဟာ စစ္စလီကျွန်းမှာ သိပ်အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ ဘာသာ စကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောရင် ပါလာမို ဒေသတစ်ခုတည်းမှာကိုပဲ စကား ငါးမျိုးလောက် ရှိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ လူစီယာနိုဟာ ဒီအခက်အခဲတွေကို မကျော်သွားနိုင်ဘူး လား။ သူ့ရဲ့နာမည်ဟာ လူတိုင်းအပေါ်မှာ သြဇာသက်ရောက်တယ် မဟုတ် လား”

“ကျွန်တော်တော့ ပြည့်စုံလုံလောက်ပြီလို့ မထင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဝါရှင်တန်ကတော့ ထင်နေတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် စားပွဲပေါ်မှာ

ဖိုင်တွဲကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ မော့ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်ပြီ ဗိုလ်မှူး ...၊ ဗိုလ်မှူးကို ကိစ္စတစ်ခုတော့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီ၊ အခု နောက်တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ မာဖီးယားကိစ္စကို တကယ်သိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ကနေ ကျုပ် တိုက်ရိုက်ကြားချင်တယ်၊ နောက် နှစ်ပတ်အကြာ ဒါမှမဟုတ် တစ်ချိန်ချိန်မှာ စစ္စလီကျွန်းက ဗိုလ်မှူးပြန်ရောက်တဲ့ အခါမှာ ကျုပ်ဆီကို ဦးစားပေးတစ်အဖြစ်နဲ့လာပြီး နယ်မြေအခြေအနေတွေကို တင်ပြပါ၊ ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်သလား”

“ပေါက်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဗိုလ်မှူးသွားနိုင်ပြီ”

ကာတာ အလေးပြုသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ၏ ဖောင်တိန်ကို ကောက်ယူသည်။ ကာတာက တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထွက်မည် အပြုတွင် ...

“ဗိုလ်မှူးကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“အကြမ်းပတမ်းကိစ္စတွေကို တခြားလူတွေနဲ့ လွှဲထားပါ၊ ကျုပ်တို့ နောက်တစ်ကြိမ် ချိန်းထားတာကို ဗိုလ်မှူးမလာနိုင်မှာ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

[၂]

တောင်ရိုးကလေးပေါ်သို့ ကာတာ ရောက်ရှိချိန်မှာပင် မိုးရွာသွန်းသည်။ မိုးက တော်တော်ကြီး သည်းထန်သည်။ တောင်ထိပ်များပေါ်တွင် လျှပ်ပန်း လျှပ်နွယ်များ လင်းလက်သည်။ ကာတာသည် တဝန်တပိုးနိုင်လှသော စက်ဘီးကို သစ်ပင်တွင် ထောင်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ မှန်ပြောင်းကို ထုတ်ယူသည်။ မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာတွင်ကပ်ပြီး ချိန်လိုက်သောအခါ သုံးမိုင်အကွာ ဗယ်လိုနာရွာမှ အိမ်ကလေးများ မြင်ကွင်းတွင် ပေါ်လာသည်။ သူက တောင်ကြားလမ်းကလေး တစ်လျှောက်ကို ထင်းရှူးပင်များအကြားတွင် ပျောက်ဝင်သွားသည်အထိ လိုက်ကြည့်သည်။ လူတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ သိုးကျောင်းသား တစ်ယောက်မျှပင် မရှိပါချေ။

မှန်ပြောင်းကို ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပြီးနောက် ကာတာသည် သစ်ပင်များအကြားမှ ဖြတ်လျက် တောင်ရိုးကလေး၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ သွားရောက်သည်။ ထိုမှနေ၍ အောက်ဘက် နေရောင်ခြည်တွင် ငြိမ်သက်စွာရှိနေသော စံရိပ်သာကလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ စံရိပ်သာကလေးသည် သူ့ကို ငုံ့လင့်လျက် ရှိချေသည်။

သူသည် မောပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိဂုံးချုပ် အခြေအနေများကို တွေ့မြင်ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွလျက် ရှိပါသည်။ သူသည် တောင်စောင်းအတိုင်း ထင်းရှူးပင်များအကြားတွင် ဘိုင်စကယ်ကလေးကို တွန်းကာ ဆင်းသွားသည်။ သူသည် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ နောက်

ဖေးတံခါးပေါက်မှ ဝင်ရောက်ပြီး လမ်းကလေးတစ်ခုအတိုင်း ကွေ့ပတ်ကာ စံရိပ်သာ အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဘိုင်စကယ်ကို ကဗျာ မဆန်သော ရေပန်းကလေးတွင် မှီထောင်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ ကာတာ လျှောက်သွားသည်။ အတွင်းဘက်တွင် မီးလင်းနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည်။ တံခါးဆီသို့ လျှောက် လာသော ခြေသံများ ကြားရသည်။ ထို့နောက် တံခါးပွင့်သွားသည်။

တံခါးဝတွင် လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ အသက် လေးဆယ်ခန့် ရှိချေပြီ။ ဆံပင်များနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဖြူစပြုနေပြီ။ သူက အယ်ပတ် ကားအင်္ကျီနှင့် လည်စည်းအနက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကာတာကို သဘောမကျ ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ...

“ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ကာတာက ခေါင်းမှ အဝတ်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး စစ္စလီဘာသာ စကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သူ့အသံက ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်မှာ သခင်မအတွက် စာပါလာတယ်”

ထိုလူက လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ကိုပေးခဲ့ ...”

ကာတာ ခေါင်းကိုယမ်းခါပြီး ...

“ကျုပ်ကို ပေးလိုက်တဲ့အမိန့်က သခင်မကို ကိုယ်တိုင်ပေးဖို့ပဲ၊ ကျုပ် လာမယ်ဆိုတာ သူသိတယ်၊ စိစိယို ရောက်နေပြီလို့ သူ့ကိုပြောလိုက်”

ထိုလူ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပြီ၊ အထဲကိုဝင် သူ့ကို ကျုပ်သွားပြောမယ်”

ကာတာအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်မှ မိုးစက်များ ကျောက် ပြားများပေါ်သို့ တစက်စက် ကျနေသည်။ အစေခံကြီးသည် မကျေနပ် ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ခန်းဆီးစိမ်းတပ်ထားသော တံခါးပေါက်တစ်ခုမှ နေ၍ မီးဖိုဆောင်ကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ အတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဝေါလ်သာသေနတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သေနတ်ကို လျင်မြန်စွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် မီးဖိုကြီးတစ်ခုဘေးရှိ ကြောင်အိမ်

တစ်လုံးကို ဆွဲဖွင့်ကာ စစ်မြေပြင်သုံး တယ်လီဖုန်းအိုတစ်လုံးကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို လှည့်လိုက်ပြီးနောက် လေကလေး ချွန်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ဝေါလ်သာ သေနတ်ကို သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ထိလိုက်ကာ စည်းချက်လိုက်နေသည်။ တစ်ဖက်မှ အသံထွက်ပေါ်လာသော အခါ သူက ဂျာမန်လို ပြန်ပြောသည်။

“စံရိပ်သာက ရှက်ဖာ ပြောနေတယ်၊ ကာတာ ရောက်လာပြီ၊ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိဘူး၊ အဲဒီက ရောက်လာကြတဲ့အထိ သူ့ကို ကျွန်တော် ထိန်းထားမယ်”

တယ်လီဖုန်းကို ကြောင်အိမ်ထဲတွင် ပြန်ထားလိုက်ပြီးနောက် လေ ကလေးကိုချွန်ကာ တံခါးဆီသို့ သူ့လျှောက်သွားသည်။

* * *

ကာတာ တုန်နေသည်။ ချမ်းနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရွဲရွဲ စိုနေသည်။ ကိစ္စများအားလုံး ပြီးစီးတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူပန်း နေသည်။ တစ်ဖက်ကံရံရှိ ရွှေပေါင်ကွပ်မှန်ထဲတွင် သူ၏ရုပ်သဏ္ဍာန်ကို မြင်နေရသည်။ လူလတ်ပိုင်း စစ္စလီ ကျေးတောသားတစ်ယောက်၊ မုတ်ဆိတ် မွေးရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ဖာထေးထားသော အဝတ်အစားများ၊ ထို့နောက် သူ၏ လက်ဝဲဘက်ပခုံးတွင် လွယ်ထားသော ‘လူပါရာ’ ခေါ် ရိုးရာသေနတ်။

သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ ကိုင်ရိုကို ပြန်ရောက်တော့မည်။ သိုးကျောင်း သား ဟိုတယ်မှာ တည်းမည်။ ရေနွေးပူပူကလေး ချိုးလိုက်မည်။ အင်္ကျီ အသစ်လဲမည်။ ပြီးတော့ ရေခဲစိမ်ရှမ်းပိန်နှင့် ဟင်းခုနစ်ပွဲ စားလိုက်မည်။ တံခါးခန်းဆီးစိမ်း ပွင့်သွားသည်ကို မှန်ထဲတွင် မြင်လိုက်ရသည်။ အခန်း ထဲမှ အစေခံကြီး ထွက်လာသည်။ ကာတာက ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး ...

“သခင်မနဲ့ တွေ့ရမလား”

“သူ ဒီမှာရှိရင်တော့ ခင်ဗျားတွေ့နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီမှာ မရှိ တော့ဘူး၊ သူ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကပဲ ကျုပ်တို့ခေါ်သွားပြီ”

ထို့နောက် သူ၏ လက်ယာဘက်လက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆွဲနုတ်

လိုက်သည်။ ဝေါလ်သာသေနတ် ပါလာသည်။

“ဗိုလ်မှူးကာတာရဲ့ လက်ထဲကသေနတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ချလိုက်ပါ။ ဖြည်းဖြည်းကလေးချပါ။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး နံရံဘက်ကို လှည့်ပါ”

သူက အင်္ဂလိပ်လို အမိန့်ပေးသည်။

“မိတ်ဆွေက ဂျာမန်လား”

ကာတာက မေးလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ရှက်ဖာပါ။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူး မလာတော့ဘူးလို့တောင် ထင်နေတာ”

ရှက်ဖာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ ကာတာက သူ့ဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး ...

“သခင်မကော ...”

“ဂက်စတာပိုလက်မှာ ရောက်နေပါပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကို သူတို့စောင့်နေတာ သုံးရက်တောင် ရှိသွားပြီ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ မီးဖိုထဲကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ သူတို့ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပြီ ...၊ ဒီလိုဆိုရင် အခု ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြရမလဲ”

ကာတာက မေးလိုက်သည်။

“စောင့်နေကြရုံပဲ”

ရှက်ဖာက ကာတာအား ထမင်းစားခန်းဆီသို့သွားရန် အချက်ပြသည်။ ထမင်းစားခန်းအတွင်းရှိ မီးဖိုအနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကာတာရပ်လိုက်သည်။ စိုထိုင်းနေသော သူ့အဝတ်အစားများမှ ရေနွေးငွေ့များ ထွက်လာသည်။ ရှက်ဖာမှာမူ ထမင်းစား စားပွဲရှည်ကြီး၏ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ထိုင်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ညှိလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် စီးကရက်ဘူးကို ကာတာရှိရာသို့ရောက်အောင် တွန်းပို့လိုက်သည်။ ကာတာက ကျေးဇူးတင်ရှိစွာဖြင့်ပင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မီးခြစ်ကို ခြစ်သောအခါ သူ့လက်များ တုန်နေသည်။

“ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဘရန်ဒီ ရှိတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကိုကြည့်ရတာ နည်းနည်းကလေးချလိုက်မှ ကောင်းမယ့်ပုံပဲ”

ရှက်ဖာက ပြောသည်။

ကာတာသည် စားပွဲကို ကွေ့ပတ်ကာ လျှောက်သွားပြီး ဘရန်ဒီ တစ်ခွက် ငဲ့သောက်သည်။ ဘရန်ဒီက ဒေသထွက်ဖြစ်ပြီး ပြင်းလှသည်။ နံလည်းနံလှသည်။ လည်ချောင်းထဲသို့ ပူပြီး ဆင်းသွားသည်။ ချောင်း တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးသည်။ ကာတာက သူ့အတွက် နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ပြီး နောက် ရှက်ဖာဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားကော”

“ကောင်းသားပဲ”

ကာတာက ဖန်ခွက်ယူပြီး စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ငဲ့ထည့်ရင်း ...

“တော်ရင်ပြော ...”

ရှက်ဖာက သေနတ်ဖြင့် ချိန်မြဲ ချိန်ထားသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဗိုလ်မှူး ...၊ ဂက်စတာပိုကောင် တွေကို ကျွန်တော်လည်း သဘောမကျပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ကျွန်တော်ထမ်းဆောင်ရတာပဲ”

ရှက်ဖာက ဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်ဆီသို့ မြှောက်ရင်းပြောသည်။

“ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ ဒီအတိုင်းပါပဲ”

ကာတာက ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် လက်မှပုလင်းကို တအား လွှဲပြီး ဂျာမန်၏ ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လက် တစ်ဖက်ကလည်း ရန်သူ၏ သေနတ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဖမ်းဆုပ် သည်။ သေနတ်ကို သူ့လက်မှ လွင့်ထွက်စေရန် ကြိုးပမ်းသည်။

ကာတာက ပုလင်းကိုလွှဲပြီး နောက်တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။ အရက်ပုလင်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားပြီးနောက် ရှက်ဖာ၏ ခေါင်း ပေါ်တွင် အရက်နှင့်သွေးတွေ ရောထွေးသွားသည်။ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည်ကတော့ ရှက်ဖာ၏ လက်ဝဲဘက်လက်သည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မြင့်တက်လာပြီး ကာတာ၏ လက်ယာဘက်ပါးပြင်ကို ထိသည်။ အရိုးကို ရောက်သည်အထိ အသားပြင် ကွဲထွက်သွားသည်။ သူ့လည်ပင်းကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားပွဲကိုလွန်ပြီး ကျသွားသည်။ ကြမ်းပြင် ဆုံးသည်ထိ လိမ့်သွားကြသည်။ ကာတာက တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် ဆင့် ထိုးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် သေနတ်ကျည်ဆန် ထွက်သွား သည်။ ကာတာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ပြီး ထသည်။ ရန်သူ၏ လက်ကောက် ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လိမ်ချိုးသည်။ ဖြောင်းခနဲ အရိုးကျိုးသွားသည်။ လက်ထဲမှသေနတ် မြောက်တက်သွားပြီး မီးဖိုအနီးတွင် ကျသွားသည်။

ဂျာမန် ဟစ်အော်သည်။ ခေါင်းလန်သွားသည်။ အထင်းသားပေါ် လာသော သူ့လည်ပင်းကို ကာတာ လက်ဖြောင့်ထိုးသည်။ ရှက်ဖာလိမ့် သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်သွားသည်။ ငြိမ်သွားသည်။ ကာတာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။ သူ့သေနတ်ကို ကောက်ယူကာ ပခုံးပေါ် တွင် သိုင်းလွယ်ပြီး တံခါးဆီသို့ ဦးတည်သွားသည်။

အားလုံးသည်ပင် အိပ်မက်ပမာဖြစ်သည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ သူ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့သွားနေသည်။ သူ့တွင် ခွန်အားများမရှိတော့ဟု ထင် ရသည်။ တံခါးကိုပင် မနည်းအားစိုက်ပြီး ဖွင့်ရသည်။ ဆင်ဝင်လက်ရန်း ကို သူမိပြီးရပ်သည်။ သူ့ရင်ဘတ်တွင် သွေးတွေရွဲနေသည်။ ရှက်ဖာ၏ သွေးများမဟုတ်။ သူ၏ သွေးများပင် ဖြစ်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီအတွင်းဘက်သို့ သူ့လက်ကို နှိုက်ကြည့်သောအခါ သေနတ်ကျည်ဆန် ဖောက်ဝင်သွားသော ဒဏ်ရာကို စမ်းမိသည်။

သို့သော် သည်အချိန်က ဒဏ်ရာကို ဂရုပြုနေရမည့်အချိန် မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ လမ်းမကြီးဆီမှ အပြင်းမောင်းလာသော ကားသံများကို သူကြားနေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် လှေကားထစ်များမှ ဒယီးဒယိုင် ပြေးဆင်းသွားသည်။ ဘိုင်စကယ်ကလေးကိုယူပြီး နောက်ဖေး ဝင်း တံခါးပေါက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်သည်။

စံရိပ်သာ၏ အောက်ဘက်ရှိ ထင်းရှူးတောထဲ သူ ရောက်ရှိသွား ချိန်မှာပင် အထက်ဘက် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးနှင့် ကူဗယ်ဝက်ဂင် ကားကလေးနှစ်စီး မောင်းနှင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကာတာသည် ကားများကို စောင့်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ထင်းရှူးပင်များအကြား သို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ အတန်ကြာသောအခါ ထင်းခုတ်သမားများ အသုံး

ပြုသော လူသွားလမ်း ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်။ ထိုလမ်းကလေးသည် ဗယ်လိုနာတောအုပ်ရှိရာသို့ သွားသော လမ်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းလျှင် နေမဝင်ခင်မှာပင် ဗယ်လိုနာသို့ ရောက်ရှိနိုင်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် စက်ဘီးဖင်ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ခွတက်လိုက်ပြီးနောက် ဘီးကို တအား နင်းချသွားလေတော့သည်။

* * *

ဗယ်လိုနာသို့ သွားသောခရီးနှင့် ပတ်သက်၍ကား ထူးထူးထွေထွေ မှတ်သားဖွယ်ရာများ မရှိပါ။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်များ ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်။ ညနေခင်း အလင်းရောင်ကို သိပ်သည်း မည်းမှောင်စေသည်။ မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာသွန်းနေသည်။ သည်စဉ်မှာပင် သူ၏အမြင်များအားလုံး ဝိုးဝါးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူသည် ပက်လက်လန်လျက် ရှိသည်။ မျက်နှာပေါ်သို့ မိုးပေါက်များ သွန်းချနေသည်။ ရွာအနီးရှိ မြောင်းတစ်ခုထဲသို့ သူ ရောက်ရှိနေသည်။ စက်ဘီးကလည်း သူ့ဘေးတွင် ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် သေနတ်ထိမှန်သော ဒဏ်ရာကလည်း မခံနိုင်လောက်အောင်ပင် နာကျင်လျက်ရှိသည်။ သေနတ်ကို သူ မတွေ့မြင်ရပါ။ ကာတာလဲနေရာမှ ကြိုးစားပြီး ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမှောင်ထဲတွင် ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားသည်။ လေထဲတွင် မီးခိုးနံ့များ မွန်လျက်နေသည်။ အဝေးဆီမှ ခွေးဟောင်သံကြားရသည်။ သည်မှ တစ်ပါးကား လူရိပ်လူခြည် မတွေ့ရပါ။ သို့သော် အိမ်တွေထဲမှာ လူတွေရှိနေကြသည်။ သူ့ကို ချောင်းပြီး ကြည့်နေကြသည်။

ရွာအလယ်ရှိ ကွက်လပ်ကြီးသို့ သူ ရောက်ရှိသွားသည်။ ရုက္ခစိုးနတ်ရုပ်၏ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းတို့မှ ပန်းထွက်နေသော ရေပန်းအောက်တွင် သူခေါင်းကို ထိုးခံလိုက်သည်။ ရေပန်းရေက အေးမြသည်။ ထို့နောက် သူဆက်ပြီး လျှောက်သွားသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို လွန်သောအခါ လမ်းချိုးကလေး တစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ အိမ်သုံးလေးလုံးကို

လွန်သောအခါ ဝင်းတံခါးပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဝင်းတံခါးပေါက်တွင် မှန်အိမ်ပြာတစ်ခု ထွန်းထားသည်။ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိသည်။ ပန်းစာလုံးအနက်များဖြင့် ရေးထားသည်။

ဗစ်တိုဗီဗာရာ သုဘရာဇာ။

တံခါးမကြီး၏ ဘေးတွင် မလွယ်ပေါက် တံခါးလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ကာတာသည် မလွယ်ပေါက်ကို မှီရပ်ကာ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည်။ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကာတာသည် ပြတင်းပေါက်သံဆန်ခါကို ကိုင်ရင်း မီးရောင်တွင် ဖြတ်သန်းကျဆင်းနေသော ငွေမှုန်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ အတွင်းဘက်မှ ခြေသံကြားရသည်။ ပြတင်းပေါက် ပွင့်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ဗီဗာရာက မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပါ ဗီတို”

“ဟယ်ရီလား၊ ဘုရား ... ဘုရား၊ ခင်ဗျားကို သူတို့ မသွားပြီလို့ ကျုပ်ထင်နေတာ”

သူက အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး မလွယ်ပေါက်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ကာတာ အတွင်းသို့ ဝင်သည်။

“အင်း ... လက်မတင်ကလေးပဲ”

ထို့နောက် ကာတာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

* * *

ကာတာ တဖြည်းဖြည်းချင်းသတိရလာသည်။ အင်္ဂတေ မျက်နှာကြက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အတော်ကြီး အေးမြသည်။ စူးဝါးသော ဆေးနဲ့ ကို ရှူရှိုက်ရသည်။ နောက်မှ ဖော်မီဒီဟိုက် ပိုးသတ်ဆေးနဲ့ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူသည် အလောင်းပြင်သည့် အခန်းအတွင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။ သစ်သားတုံးတစ်ခုကို ခေါင်းအုံးထားသည်။ သူ၏ ရင်ဘတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တို့ကို သေသပ်ကျနစွာ ပတ်တီးစည်းထားသည်။

ကာတာ ခေါင်းလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်
၏ အလောင်းကို ကိုင်တွယ်နေသော ဗိဗာရာကို တွေ့မြင်ရသည်။ ကာတာ
ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးနေရာမှာ ကျုပ်သာဆိုရင်တော့ သေပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကို သူက
နှစ်ချက်တောင် ပစ်တာပဲ၊ တစ်တောင့်ကတော့ နံစောင်းကနေ ဖောက်ထွက်
သွားတယ်၊ နောက်တစ်တောင့်ကတော့ လက်ဝဲဘက် အဆုတ်ထဲမှာ ဝင်နေ
တယ်၊ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲမှဖြစ်မယ်”

ဗိဗာရာက ပြောသည်။

“ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲ၊ အတော်ကြီးကို သက်သာသွားတယ်”

ကာတာ ပြန်ပြောသည်။

ဗိဗာရာ၏ တစ်ဖက်ဘေးရှိ လက်တွန်း လှည်းကလေးပေါ်တွင်ကား
အလောင်းကို မပုပ်မသိုးအောင် ပြုလုပ်စီမံမှုအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်း
ကိရိယာများကို အဝတ်ဖြူတစ်ခုပေါ်တွင် သေသေသပ်သပ် တင်ထား
သည်။ ညှပ်၊ ခွဲစိတ်ဓား၊ ချုပ်ရန်ကြိုးနှင့် အလောင်းကို မပုပ်သိုးအောင်
စိမ်ရသည့် ဆေးရည်ထည့်ထားသော ဖန်ချိုင့်တစ်ခု။

အလောင်းကောင်၏ မျက်နှာတွင် မသိမသာ အံ့ဩသည့်အသွင်
ရှိသည်။ များသောအားဖြင့် လူများ သေဆုံးသည့်အခါတွင် ဖြစ်ပေါ်တတ်
သည့် အမူအရာပင်ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်ဖွင့်ဟပြီး အောက်မေးကျနေခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ဗိဗာရာသည် အပ်ကောက်ကောက် ရှည်ရှည်ကြီး တစ်ချောင်း
ကို ယူပြီး အလောင်းကောင်၏ အောက်နှုတ်ခမ်းမှ ဖောက်သွင်းလိုက်ပြီး
အပေါ်ဘက် နှာကန်တွင် ထိုးထောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အောက်ဘက်
သို့ ပြန်ချုပ်သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် အလောင်းကောင်၏ အောက်မေးသည်
အပေါ်သို့ ပင့်တက်သွားသည်။

ဗိဗာရာသည် အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။ လူပုံသေးသေး
ပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများ ရှုပ်ထွေးဖြူဖွေးနေသည်။ တံခါး
ပွင့်သွားပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ အသက်ဆယ့်
ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်ဖြစ်သည်။ သည်ထက်ကား ပိုမကြီးချေ။
ကောင်မလေးမှာလည်း ခပ်သေးသေးလေးပင်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်များ

နက်မှောင်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ပြည့်ဖြိုးသည်။ ချည်အင်္ကျီကလေး အောက်တွင် တင်းကြွလျက်ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းစုံ ရှည်လျားသည်။ မျက်လုံးများ ညိုမှောင်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သည့် အသွင်ရှိသည်။

မိန်းကလေးသည် လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို သယ်ဆောင်လာသည်။ လင်ပန်းပေါ်တွင် ကြေးဝါကော်ဖီအိုးတစ်လုံး၊ သကြားညိုညိုနှင့် ဖန်ခွက်များ ပါရှိသည်။ ကော့ညက် အရက်ပုလင်းတစ်လုံးလည်း ပါရှိသည်။

ဗီဇာရာ အလုပ်လုပ်နေရာမှ ...

“ရိုဆာရေ ... သူက ဗိုလ်မှူးကာတာပဲ၊ သူကတော့ ကျုပ်တူမပဲ ဗိုလ်မှူး၊ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ပြန်သွားပြီးမှ သူ ဒီကို ပါလာမိကနေ ရောက်လာတာပဲ”

“ရိုဆာ ...”

ကာတာက ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက ကော်ဖီတစ်ခွက် ငှဲ့ပြီး သူ့ကိုပေးသည်။ ပါးစပ်မှမူ ဘာမျှမပြောချေ။

“လုံမလေး၊ တံခါးပေါက်မှာ သွားနေ၊ တစ်ခုခု အကြောင်းထူးရင် တို့ကိုပြော”

မိန်းကလေး ထွက်သွားသည်။ ကာတာသည် ကော့ညက်ဘရန်ဒီကို ငှဲ့ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်သည်။ သူ့အဆုတ်မှ ဒဏ်ရာကြောင့် သူသည် အသက်ကောင်းကောင်း မရှူနိုင်ဘဲရှိသည်။

“ခင်ဗျားမှာ တူမရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိပါကလား၊ ဘယ်နှနှစ် ရှိပလဲ”

“နှစ်ပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ် ... ဒါမှမဟုတ် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကြိုက်ရာသာရွေးပေတော့၊ သူ့အဖေက ကျုပ်ရဲ့ ညီအငယ်ဆုံးပဲ၊ ၁၉၃၇ ခုနှစ် နေပယ်မြို့မှာ ကားတိုက်ပြီး ဆုံးသွားတယ်၊ အဲဒီကတည်းက သူ့မိန်းမနဲ့ ကျုပ် အဆက်ပြတ်သွားတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကမှ ပါလာမိမြို့မှာ အဆုတ်ရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ သိရတယ်”

“ရိုဆာကကော”

“သူ့အကြောင်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကမှ ပါလာမိမှာရှိတဲ့”

မာဖီးယား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက တစ်ဆင့်သိရတယ်။ သူက ဆယ့်သုံး နှစ်သမီးကတည်းက လမ်းပေါ်မှာ ပြည့်တန်ဆာတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်ဖို့ကောင်းပြီလို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

ဗီဇာရာသည် လူသေအဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို ဆေးလိမ်းခြယ်လျက် ရှိသည်။

“ဗယ်လိုနာ သခင်မအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး”

ကာတာက မေးလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဂျာမန်ဂက်စတာပိုတွေ ဖမ်းပြီး ပါလာမိုကို ခေါ်သွားတယ်”

“သူ့ကို သူတို့ အတင်းညှစ်ပြီးမေးရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက် ပြဿနာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဗီဇာရာ ခေါင်းကိုယမ်းလျက် ...

“စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ မနေ့ညနေကပဲ အမျိုးသမီးအဆောင်မှာ သူ့ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အဆိပ်တောင့်တစ်တောင့် ပေးလိုက်ပြီ”

ကာတာသည် သူ့ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်သည့်အနေဖြင့် အသက်ရှည် ရှည်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“လူကာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သတင်း သူ့ဆီကရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မျှော် လင့်ထားခဲ့တယ်”

ဗီဇာရာက သူ့ကို အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဗိုလ်မှူးရဲ့ အချိန်တွေကို ဗိုလ်မှူး ဖြုန်းပစ်နေတာပဲ၊ လူကာရဲ့ သတင်းကို ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက မသိစေချင်လို့ပဲ”

“မာဖီးယားဥပဒေပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မိတ်ဆွေ... မာဖီးယားဥပဒေပဲ၊ အဲဒါကို ဗိုလ်မှူး သိထားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဗိုလ်မှူးရဲ့ အစီအစဉ်ကဘယ်လိုလဲ”

“အဂ္ဂရီဂျင်ကို ကနေ့ည သွားမယ်၊ ညသန်းခေါင်မှာ ပိုတိုစတီဖင်နို ကနေ ပင်လယ်ထဲကို ငါးဖမ်းမော်တော်ဘုတ်နဲ့ သွားမယ်”

“ရေငုပ်သင်္ဘောနဲ့ ပြန်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ဗီဇာရာ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စဉ်းစားပြီးနောက် ...

“ကနေ့ည မသွားပါနဲ့ ဟယ်ရီ၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဂျာမန်တွေ ပြည့်နေလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန်မှ သွားပါ”

သူက အလောင်းကောင်ကြီးကို ညွှန်ပြလျက် ...

“မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီအဘိုးကြီးကို အဂ္ဂရီဂျင်ကို ကျုပ် သွားပို့ရမယ်”

ကာတာ စကားမပြန်ရမီမှာပင် တံခါးပွင့်သွားပြီး အခန်းတွင်းသို့ ရိုဆာ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဂျာမန်တွေ ရောက်လာပြီ ... အများကြီးပဲ၊ ပန်းခြံထဲမှာ”

ဗီဇာရာသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ခန်းဆီးကို အနည်းငယ်ဟပြီး ကြည့်သည်။ ကာတာလည်း ကြိုးစားကာထပြီး ဗီဇာရာ အနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပန်းခြံထဲတွင် ကားတွေအများကြီး ရပ်ထားသည်။ လူဗယ်ဝက်ဂင် ကားကလေးများ၊ စစ်သားတင် ကားကြီးများနှင့် သံချပ်ကာ ကားနှစ်စီးဖြစ်သည်။ စစ်သားများသည် စက်ဝိုင်းခြမ်းသဏ္ဍာန် စုစည်းလျက်ရှိပြီး စစ်ကားကလေး တစ်စီးပေါ်မှနေ၍ အရာရှိတစ်ဦးက အမှာစကား ပြောလျက်ရှိသည်။

“နာဇီ လေထီးတပ်သားတွေပဲ၊ သင်းတို့ ဘယ်ကနေ ရောက်လာကြ သလဲ”

ကာတာက ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့လကတည်းက ပြည်မကနေ ရောက်လာကြတာပဲ၊ တောင်ပေါ်ပြောက်ကျားတွေကို အပြတ်ရှင်းဖို့ ‘ကက်ဆယ်ရင်း’ ကိုယ်တိုင် အထူးရွေးချယ်ပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ၊ အခု စကားပြောနေတဲ့သူက သူတို့တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကိုးနစ် ...၊ သူက လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း မုဆိုးကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်”

သူတို့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် နာဇီတပ်သားများ လူစုခွဲကြသည်။ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြရန် ဖြစ်သည်။ ကိုးနစ် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ ကားမောင်းထွက်သည်။ အခြားကားတစ်စီး နောက်မှလိုက်ပါသည်။ ဗီဇာရာက ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ကြည့်ရတာတော့ ဒီလိုလားပဲ”

ကာတာဘက်သို့ သူလှည့်ပြီး ...

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ စံရိပ်သာမှာ တစ်ယောက်ယောက်များ ဗိုလ်မှူး
ကြောင့် သေသွားသလား”

“ဆိုပါတော့”

ကာတာက ဗီဇရာလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ကိုမမိရင် တစ်ရွာလုံးကို သူနှိပ်စက်တော့မှာပဲ”

ဗီဇရာက ပြုံးလဲ့ကာ ...

“သူက ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘူး ...၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို အလေးထားတဲ့
လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဗိုလ်မှူး
ဒီမှာ ရိုဆာနဲ့နေခဲ့၊ တိတ်တိတ်ကလေးနေကြ”

ဗီဇရာ မှန်အိမ်ကို ဆွဲပြီးထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်
အမှောင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်သည်။

* * *

အိမ်ရှေ့ခြံအတွင်းသို့ ဗီဇရာ ရောက်ရှိသွားစဉ်မှာပင် ဂျာမန်များ
အပြင်ဝင်းတံခါးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဗီဇရာက ထုထည်ကြီးမား
လှသော မင်းတုပ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ ဝင်းတံခါးကြီး ပွင့်သွား
သည်။ ရှေ့ဆုံးမှကားပေါ်တွင် ကိုးနစ် ထိုင်နေသည်။ သူကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး
လျှောက်လာသည်။

“အား ... ဘယ်လိုလဲ ဆီညော်ဗီဇရာ၊ ခင်ဗျားအတွက် ဖောက်
သည်တစ်ယောက် ကျုပ်သယ်လာတယ်”

သူက အိတ်လီလို ပြောသည်။

ကူဗယ်ဝက်ဂင် ကားကလေးနှစ်စီး ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်သည်။
ကားတစ်စီးပေါ်၌ ထမ်းစင်ပေါ်တွင် ပစ်တင်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို
ဗီဇရာ တွေ့မြင်ရသည်။ စောင်တစ်ထည်ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသည်။ နာဇီ
တပ်သားနှစ်ယောက်သည် လူနာတင်စင်ကိုချရန် ပြေးသွားကြသည်။

ဗီဇရာက ...

“ကြွပါ ဗိုလ်မှူး”

ဗီဇရာ ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။ စင်္ကြံလမ်းတစ်ခုအဆုံးတွင် တံခါး

ကို ဖွင့်သောအခါ အသုဘအနံ့များ ထောင်းခနဲထွက်လာသည်။

အခန်းမှာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ အခန်း၏အလယ်ရှိ စားပွဲတစ်လုံး ပေါ်တွင် မှန်အိမ်တစ်လုံး ထွန်းညှိထားသည်။ စစ္စလီကျွန်းတွင် တွေ့ရှိရသော အသုဘရုံမျိုး တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ခေါင်းဆယ့်နှစ်လုံး ခန့်ရှိသည်။ ခေါင်းများအားလုံး ဖွင့်ထားသည်။ ခေါင်းထဲတွင် အလောင်းများရှိသည်။ အလောင်းကောင်တို့၏ လက်ချောင်းများတွင် ခေါင်းလောင်းကြိုးများ ပူးကပ်ချည်ထားသည်။

ကိုးနစ်သည် ဗီဇာရာ၏ နောက်မှနေ၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သည်။ သူ့ဦးထုပ်မှ ငွေတံဆိပ်သည် အလင်းရောင်တွင် တောက်ပလျက်ရှိသည်။ သူ၏လည်ပင်းမှ သူ့ရဲဘော်တံဆိပ်သည် ဝင့်ကြွားထည်ဝါလှသည်။ သူသည် သားရေရိတ်ကုတ်ကြီးကို ဝတ်ထားပြီး လေထီးဆင်းဘွတ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ တံခါးဝတွင် သူရပ်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းလောင်းကလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် တောက်လိုက်သည်။ ခေါင်းလောင်းသံ ချောက်ချားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီခေါင်းလောင်းတွေ မြည်တာရှိသလား”

“ရှိပါတယ် ...၊ အလောင်းတွေ တောင့်သွားတဲ့အခါမှာ ခြေတွေ လက်တွေက အလိုလို လှုပ်ရှားတတ်ကြတယ်၊ ဗိုလ်မှူးမေးတာက သေရာကနေ ပြန်ရှင်လာတာမျိုး ရှိသလားဆိုရင်လည်း ရှိပါတယ်၊ အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြန်ပြီး ရှင်လာဖူးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပေါ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး သေပြီလို့ဆိုပြီးမှ ပြန်ရှင်လာကြတာပဲ၊ အဲဒီအတွက်လည်း ဒီ အသုဘရုံတွေကို ထားကြတာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ စစ္စလီတွေဟာ သေတဲ့နေရာမှာတော့ အတော်ဇာချဲ့ကြတာပဲ”

“ကျုပ်တို့က အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်တာမျိုးတော့ မဖြစ်ချင်ကြဘူး”

ကာတာသည် အလောင်းပြင်သည့် အခန်းတွင်းဝယ် ရိုဆာကိုမှီကာ ထိုင်လျက် တံခါးကြားမှနေ၍ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လျက်ရှိသည်။ ဂျာမန်စစ်သားနှစ်ယောက်သည် သူ့နာတင်စင်ကို စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်လိုက်

သည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ရှက်ဖာ၏ အလောင်းပေါ်တွင် ခြံလွှမ်းထားသော
စောင်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အလောင်းကောင်၏ မျက်နှာတွင် သွေးများ
စွန်းထင်းလျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးက ပြူးကြောင်လျက်ရှိသည်။
ဗိဗာရာက ရှက်ဖာ၏ မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်သည်။

“တပ်ကြပ်ကြီး ရှက်ဖာက လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို သတ်
သွားတဲ့လူကို လက်ခံထားတဲ့လူဟာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မသက်သာဘူး
ဆိုတာ ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောနေစရာမလိုဘူး”

ကိုးနစ်က ပြောလိုက်သည်။

ဗိဗာရာက ...

“သူ့ကို ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဗိုလ်မှူး”

“သူ့ကိုဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး အဂ္ဂရီဂျင်တိုဌာနချုပ်ကို ပို့ပေးပါ”

ဗိဗာရာသည် ရှက်ဖာကို စောင့်ဖြင့် ပြန်လွှမ်းခြံလိုက်သည်။

“ကနေ့ညမှာပဲ အဂ္ဂရီဂျင်တိုကို အလောင်းတစ်ခု ပို့စရာရှိနေတယ်၊
ဟောဒီအလောင်းပဲ”

ဗိဗာရာသည် အလောင်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်
သည်။ အဘိုးကြီး၏ အလောင်းကို ကိုးနစ်မြင်သာအောင် မှန်အိမ်ကို မြှောက်
ပြလိုက်သည်။ ကြောင်အိမ်၏ နောက်ဘက် အမှောင်ထဲတွင် ကာတာသည်
ရိုဆာနှင့် ပူးကပ်ကာရှိနေသည်။ ရိုဆာက သူ့ကို တင်းကျပ်စွာ သိုင်းဖက်
ထားသည်။

“တပ်ကြပ်ကြီး ရှက်ဖာကိုလည်း တစ်ခါတည်း ကျုပ်ယူသွားမယ်၊
ဒါပေမဲ့ ခွင့်ပြုလက်မှတ်တော့ လိုလိမ့်မယ် ဗိုလ်မှူး၊ ကနေ့ညအဖို့မှာ လမ်း
တွေအားလုံးမှာ ဗိုလ်မှူးရဲ့လူတွေ လှုပ်ရှားနေမှာ သေချာတယ်”

ဗိဗာရာက ဆက်ပြောသည်။

ထို့နောက် သူသည် ကိုးနစ်၏ နောက်မှနေ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွား
သည်။ အမှောင်ထဲတွင် ကာတာ ကျန်ရစ်သည်။ အဆုတ်မှဒဏ်ရာက
နာကျင်လှသည်။ ‘ငါတော့ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး’ ဟု
ကာတာ တွေးမိသည်။ သူ၏ဘေးမှ မိန်းကလေးကို တအားဖက်ထားမိ
သည်။ ထိုအခါ သူမ၏ နူးညံ့သော အထိအတွေ့များကို ခံစားရသည်။

သူမ၏အသားဆိုင်များက သူ့ကို တင်းအိစ္စာ ဖိကပ်လျက်ရှိသည်။

ဒဏ်ရာက နာကျင်လှသဖြင့် သူ ညည်းမိသည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက သူ့ပါးစပ်ကို သူမ၏နှုတ်ခမ်းစုံနှင့် ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။ သူမ၏လက်များကလည်း သူ့ကို ပွတ်သပ်လျက်ရှိချေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ မိန်းကလေးသည် တံခါးကို သတိနှင့်ဖွင့်ပြီးနောက် သူ့ကို အပြင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဝင်းအတွင်းမှ ကားများထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ လက်ထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုကိုင်ကာ ဗီဇာရာ ရောက်ရှိလာသည်။

“ဗိုလ်မှူးကိုးနစ်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးထားတယ်၊ အဂ္ဂရီဂျင်တိုကို သွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ ဘာမှပူစရာမရှိတော့ဘူး၊ ရေငုပ်သင်္ဘောပေါ်ကို ဗိုလ်မှူး ချောချောမောမော ရောက်သွားမှာပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်မှာလဲ”

“လျှို့ဝှက်ခန်းမပါတဲ့ မသာကားမျိုးကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ ဗိုလ်မှူးက အောက်ဘက်က ပက်လက်ကလေး လိုက်သွားရမယ်၊ ဗိုလ်မှူးရဲ့ အပေါ်မှာက ခေါင်းနှစ်ခေါင်း ရှိနေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မနံစေရပါဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ ဒီမယ် ဗိုလ်မှူး ...၊ ကျုပ်နဲ့သာ ပေါင်းစမ်းပါ ဘယ်တော့မှ မသေစေရဘူး”

သူက ပြုံးဖြိုးဖြိုး ပြောသည်။

[၃]

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး အဲလဘတ်ကက်ဆယ်ရင်းကို တင်ဆောင်ကာ
ရောမမြို့မှ ပျံသန်းလာသော ဂျေယူ ၅၂ လေယာဉ်သည် နံနက် ကိုးနာရီ
အချိန်တွင် ပါလာမိုမြို့ အပြင်ဘက်ရှိ ပွန်တာရေဆီ ဂျာမန်လေတပ်စခန်း
တွင် ဆင်းသက်သည်။ နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် သူသည် ဗွန်တီ
ပါလီဂရီနိုအနီး ဗစ်နီဒစ်တင် ကျောင်းတိုက်တွင် တည်ရှိသော ဂျာမန်
တပ်မတော်ဌာနချုပ် ဗိုလ်ချုပ် ကားဝေါ်လသာ၏ အခန်းတွင် ကော်ဖီ
သောက်လျက်ရှိသည်။

“လှတယ်”

ကက်ဆယ်ရင်းက ရှုမျှော်ခင်းကို ညွှန်ပြလျက်။

“သိပ်လှတယ်၊ ကော်ဖီကလည်း ကောင်းတယ်”

“ရေမိနိုမိုချာ”

ဝေါ်လသာက နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ အခုချိန်ထိ ပစ္စည်းကောင်းကောင်း
လေးတွေ ရှိနေတုန်းပဲ”

“အလာတုန်းက မြို့ထဲကို မနည်းဖြတ်ရတယ်၊ ကားမောင်းလို့မရဘူး၊
နေရာတိုင်းလောက်မှာပဲ ဘာသာရေးလှည့်လည်ပွဲတွေ ရှိနေတယ်”

“ဘာသာရေး ရက်သတ္တပတ်ပဲ ဆိုပါတော့၊ ၂၄ နာရီလုံး ကျင်းပနေ
ကြတာပဲ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ အားလုံးရပ်ထားကြတာ၊ အင်မတန် ဘာသာ

တရား ကိုင်းရှိုင်းတဲ့လူတွေပဲ”

ကက်ဆယ်ရင်းက ...

“ဟုတ်တယ် ...၊ နောက်ပြီးတော့ တစ်နေရာမှာ ထူးဆန်းတာတစ်ခု ကျုပ်တွေ့ရသေးတယ်၊ မယ်တော်မာရီရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဖိုက်နေတယ်”

“စစ္စလီပုံစံပဲ၊ သေခြင်းတရားအယူဝါဒက နေရာတိုင်းပါပဲ”

ဝေါလသာက ပြန်ပြောသည်။ ကက်ဆယ်ရင်းသည် ကော်ဖီပန်းကန် ကို ချလိုက်ပြီးနောက် ...

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ကနေ့မနက်မှာ လူရှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အားလုံး ‘အိုင်ယင်းကရော့’ ဘွဲ့တံဆိပ်ရတယ်၊ ပထမဆင့် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူနှစ်ယောက် ကလွဲရင်ပေါ့”

“ကြည့်ရအောင်”

ဝေါလသာက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကို အပြင် ဘက် ကျောက်ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ကျောက်တိုင်နှစ်ခု ကြားတွင် သံဆန်ခါတန်းရှိသည်။ အောက်ဘက်ရင်ပြင်ထဲတွင် လူရှစ် ယောက် တန်းစီလျက် ရှိသည်။

“ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးက ကိုးနစ်ပဲ၊ သူ့ဘေးက တပ်ရင်းတပ်ကြပ်ကြီး ဘရန့်”

“နိုက်ကရော့ ဘွဲ့တံဆိပ်ယူမယ့်လူလား”

“ကိုးနစ်က သူ့ကို တတိယအကြိမ် တင်ပြတာပဲ”

ကက်ဆယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်လား ... ဒါဖြင့်သွားကြစို့”

* * *

ဗိုလ်မှူး မက်စ်ကိုးနစ်သည် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော် လည်း ဆယ်နှစ်လောက် ပိုကြီးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူသည် ပိုလန်၊ ပြင်သစ်နှင့် ဟော်လန်နိုင်ငံတို့တွင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အသစ်

ဖွဲ့စည်းသော အမှတ် ၂၁ နာဇီလေထီးတပ်ရင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ရပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ကရိကျွန်း၊ မယ်လာမီလေဆိပ်သို့ လေထီးဖြင့် ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ ယင်းတိုက်ပွဲတွင် ကိုးနစ် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရုရှားတွင် ဆောင်းရာသီစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲရသည်။ နှစ်နှစ်တိုင် ဆင်နွှဲရသည်။ သူ၏ အစွမ်းအစကို ပြခဲ့သည်။ ဒဏ်ရာ ရွှေတံဆိပ်က တိုက်ပွဲငါးခုတွင် ဒဏ်ရာငါးကြိမ် ရရှိခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။

လေထီးတပ်ဖွဲ့၏ ရွှေနှင့်ငွေလင်းယုန်တံဆိပ်ကို လက်ဝဲဘက် ရင်ဘတ် အိုင်းယင်းကရော့ ဘွဲ့တံဆိပ်အနီးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူ၏ လည်ပင်းတွင်ကား ဝက်သစ်ချရွက်နှင့် နိုက်ကရော့ဘွဲ့တံဆိပ်က ဝင့်ကြွား လျက်ရှိသည်။

သူသည် အစွန်ဆုံးတွင်ရပ်လျက် 'ဓား' ဘွဲ့တံဆိပ်ကို လက်ခံရန် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ သူ၏ အမူအရာက တည်ငြိမ်လှသည်။

“ရူဒီရေ ...၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ အောင်ပန်းဆင်ရတာပဲ မဟုတ် လား။”

သူ့ဆေးမှ တပ်ရင်းတပ်ကြပ်ကြီး ဘရန့်ကို လေသံဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး။”

ဘရန့်ကပြန်ကြားသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဘရန့်သည် ထမင်းဆိုင်ရှင် ၏ သားဖြစ်သည်။ လူပုံသေးသေးပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့လုံး အရပ်အနား မရှိဘဲ တောင်တက်နိုင်သည်။ သူနှင့်ကိုးနစ် လက်တွဲခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ် ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျောက်လှေကားထစ်များဆီမှ စစ်ဖိနပ်သံများ ကြား၍ ကြည့်လိုက် သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ကက်ဆယ်ရင်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဝေါ်လသာကို တွေ့ရှိရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က 'သတိ' ဟု အော်လိုက်သည်။

ဘွဲ့တံဆိပ်ချီးမြှင့်သည့် အခမ်းအနားက နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှ သည်။ အကြောင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသည် အထူးပင် စိတ်ကြည်သာ ရွှင်လန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘွဲ့တံဆိပ် ချီးမြှင့်ခံရသူ

တစ်ဦးစီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အမှာစကား ပြောကြားသည်။ ဘွဲ့တံဆိပ် ချီးမြှင့်ခံရသူများအားလုံး ပီတိဖြစ်နေကြသည်။ အကြောင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ် မှူးကြီးသည် တောင်ဘက်စစ်မျက်နှာ၏ စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး ဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။ သူသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဟိုဘက် သည်ဘက်မှ အကောင်းဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ယောက်တွင် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်ချေသည်။

ယခုအခါ ဘွဲ့တံဆိပ်ချီးမြှင့်သူများသည် ဘရန့်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိ လာကြပြီးဖြစ်သည်။ ကက်ဆယ်ရင်းက အထူးအံ့ဩဖွယ်ရာ ပြုလုပ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် ရှိနေသော ရာထူး အဆင့်အတန်းများကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးနောက် ဘရန့်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အားရပါးရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးမှ ဘွဲ့တံဆိပ်ကို သူ၏လည်ပင်း တွင် တပ်ဆင်ပေးသည်။

“ကိုယ့်လူကြီး ဘရန့်၊ ကိုယ် တကယ်ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုယ့်လူကို ကိုယ်အခုပြောနေတာ စစ်သားတစ်ယောက်က စစ်သားတစ်ယောက်ကို ပြောနေတာပဲ”

ဘရန့်မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ရှိတော့သည်။ ကိုးနစ်ကမူ ပြုံးလိုက်သည်။ လူတွေကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရမည်ကို ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ကောင်းကောင်းသိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကိုးနစ်၏ရှေ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ရောက်ရှိလာသည်။

“ဗိုလ်မှူးကို ကျုပ်ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မောင်ရင်ဟာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဓားဘွဲ့ကို တီထွင်စီစဉ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဆယ့်သုံးယောက်မြောက် လက်ခံ ရရှိတဲ့လူပဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မောင်ရင့်ကို အဓိပတိကြီးကိုယ်တိုင် ဘွဲ့တံဆိပ်ချီးမြှင့်ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်က အထူးကာလကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်ပြောနိုင်တာကတော့ မောင်ရင့်ကို ဓားတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခွင့်ရတဲ့အတွက် အင်မတန် ဂုဏ်ယူတယ်ဆိုတာပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသည် ကိုးနစ်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခေတ္တမျှ ဆုပ်ကိုင် ထားသည်။ ထို့နောက် တအားပင် သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

* * *

mgjoe.com

ထို့နောက် ဝေါလသာ၏ ရုံးခန်းတွင် နေ့လယ်စာမစားမီ ကော့ညက်
သောက်ရင်း ကက်ဆယ်ရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်တော်တဲ့ သူငယ်ကလေးပဲ”

“အမှန်ပါပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဝေါလသာက ထောက်ခံသည်။

“ဣန္ဒြေရှိတယ်၊ သိက္ခာရှိတယ်၊ မြင့်မြတ်တယ်၊ စစ်သားကောင်း
တစ်ယောက်ပဲ၊ နာဇီတပ်သားတစ်ယောက်ဟာ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်၊
သူ့ကိုခေါ်ပါ ...၊ သူနဲ့စကားပြောကြရအောင်”

ဝေါလသာက စားပွဲပေါ်ရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။
ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“ဗိုလ်မှူးကိုးနစ်”

ဝေါလသာက ပြောလိုက်သည်။ ကိုယ်ရံတော် ပြန်ထွက်သွားသည်။
ကိုးနစ် ဝင်ရောက်လာသည်။ စားပွဲထိပ်တွင် သူရပ်လိုက်သည်။ ခြေစုံရိုက်
သည်။ ထို့နောက် သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဦးထုပ်ဆီသို့ မြင့်တင်လိုက်ပြီး
စစ်တပ်သဘော အလေးပြုသည်။

“ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲထိုင်ပါ ဗိုလ်မှူး”

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးက ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း ကိုးနစ်
ပြုလုပ်သည်။ ကက်ဆယ်ရင်းသည် နံရံပေါ်ရှိ စစ္စလီကျွန်း မြေပုံကြီးကို
လှည့်ကြည့်လျက် ...

“ဗိုလ်မှူး ပြောင်းမိန့်တင်ထားတယ်လို့ သိရတယ်”

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး”

“အဲဒါ ခွင့်မပြုဘူး”

“ဘာကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်တော်မေးနိုင်ပါသလား”

“ရုရှားနိုင်ငံမှာ ဗိုလ်မှူး နောက်ဆုံး ဆင်နွဲ့ခဲ့ရတဲ့ တိုက်ပွဲအပြီးမှာ
ဗိုလ်မှူးရဲ့ ဦးခေါင်းခွံထဲမှာ ငွေပြားထည့်ပေးရတယ်၊ အဲဒီဒဏ်ရာကြောင့်
ဗိုလ်မှူးဟာ နောက်နောင်မှာ လေယာဉ်ပေါ်ကနေခုန်ချဖို့ မသင့်လျော်တော့
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကအကြောင်းမဟုတ်သေးဘူး၊ အရေးကြီးတာက စစ္စလီကျွန်း
မှာ ဗိုလ်မှူးရဲ့တာဝန်က သိပ်ပြီး အရေးကြီးနေတယ်”

“အလယ်ရိုးမတစ်လျှောက်၊ အထူးသဖြင့် ကမ္မရာတာဒေသမှာ ပြောက်ကျားလှုပ်ရှားမှုတွေ သိပ်ပြီးများနေတယ်၊ ဒီပြောက်ကျားတွေရဲ့ ပြဿနာဟာ ရန်သူက ထိုးစစ်ကြီး ဆင်လာတဲ့အခါ ကျုပ်တို့အတွက် သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်”

ဗိုလ်ချုပ် ဝေါလသာက ရှင်းပြသည်။

“ရန်သူတွေဟာ ဆာဒီးနီးယားကို အလျင်တိုက်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

ကိုးနစ်က ပြောလိုက်သည်။ ဝေါလသာက ...

“ဗိုလ်မှူးပြောတာ မှားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ဘာလင်ဌာနချုပ်က ဒီအတိုင်းပဲ ယုံကြည်နေကြတယ်၊ အဓိပတိကြီး ကိုယ်တိုင်ပဲပေါ့”

ကက်ဆယ်ရင်းက ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ် သုံးပတ်က စပိန်ကမ်းခြေမှာ ဗြိတိသျှဆက်သား တစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ရတယ်၊ ဗြိတိသျှရေတပ်က ဗိုလ်မှူး တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ တူနစ်ရှားမှာရှိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အလက်ဇန္ဒား ဆီကို ပေးပို့စာတွေပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လော့ဒ်လူးဝစ် မောင့်ဘက်တန် ကနေ မြေထဲပင်လယ် ဗြိတိသျှရေတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကမ်နင်ဂမ်ဆီကို ပေးတဲ့စာလည်းပါတယ်၊ ဒီစာတွေရဲ့ သဘောအကျဉ်းချုပ်ကတော့ မဟာ မိတ်တပ်ဖွဲ့များရဲ့ ထိုးစစ်ရည်မှန်းချက်ဟာ ဆာဒီးနီးယားနဲ့ ဂရိတ်တို့ပဲ ဖြစ်ကြတယ်၊ စစ္စလီကျွန်းကို တိုက်ခိုက်ရေးဟာ လမ်းလွှဲတိုက်ခိုက်ရေး ပဲဖြစ်တယ်”

ပကတိ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ဗိုလ်မှူးရဲ့ သဘောထားကို ပြောစမ်းပါ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

ဝေါလသာက ပြောလိုက်သည်။ ကိုးနစ် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် ဘာပြောနိုင်မှာလဲ ဗိုလ်ချုပ်၊ သမိုင်းတစ်လျှောက်မှာ ရော၊ ကနေ့ကာလမှာရော ရံဖန်ရံခါမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာတွေဟာ ဖြစ်တတ် ကြတာပဲ၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပါလာတဲ့စာတွေကို ကျွန်တော်တို့လူတွေ တွေ့ရအောင် စပိန်ကမ်းခြေကို ဒီအင်္ဂလိပ်ဗိုလ်မှူး မျောလာတာဟာလည်း တကယ်တော့ အံ့ဩဖွယ်တစ်ခုပဲပေါ့”

“ခြံပြီးပြောရရင် ဒီအံ့ဩဖွယ်တွေကို ဗိုလ်မှူး မယုံဘူးမဟုတ်လား”
ကက်ဆယ်ရင်းက မေးသည်။

“ရှေးသရောအခါက ... ဆိုတဲ့ ပုံပြင်တွေကို မဖတ်တော့တဲ့
နောက်ပိုင်းပဲ ဆိုပါတော့ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဗိုလ်မှူးရဲ့ သဘောထားကို ပြောစမ်းပါ”

ကက်ဆယ်ရင်းက တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ကိုးနစ် ထိုင်ရာမှထပြီး
မြေပုံကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရရင် အရေးကြီးတဲ့
အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ရှိပါတယ်။ တစ်ဖွဲ့ကတော့ ခွဲရေးအဖွဲ့ပဲ၊ သူတို့ရဲ့ လိုလားချက်
ကတော့ စစ္စလီကျွန်းကို လုံးဝလွတ်လပ်ရေးပဲ၊ နောက်တစ်ဖွဲ့ကတော့
ကွန်မြူနစ်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ ဘာလိုချင်တယ် ဆိုတာကိုတော့
အားလုံးသိကြပါတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ဝေါ်လသာက မာဖီးယား လှုပ်ရှားမှုအကြောင်း ပြောပါ
တယ်။ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့အဖြစ် ယူဆနိုင်မလား”

ကက်ဆယ်ရင်းက မေးသည်။

“ယူဆနိုင်ပါတယ် ...။ သူတို့ဟာ နောက်ကွယ်မှာရှိတဲ့ တကယ့်
အင်အားစုပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ဟာ စစ္စလီသက်သက်ပဲ၊ အီတလီနဲ့
မူဆိုလီနီဟာ သူတို့အတွက် ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“ထိုးစစ်ကြီး ဆင်လာရင် သူတို့တိုက်မလား”

ကိုးနစ်က ခေါင်းညိတ်လျက် ...

“သူတို့ တိုက်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်။ သူတို့
အားလုံး တိုက်ကြမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်ရမှာက အီတလီတပ်မတော်ပဲ”

“ဒီလိုပဲထင်သလား”

ကက်ဆယ်ရင်း မေးသည်။ ကိုးနစ် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီး
နောက် ...

“ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးခင်ဗျား ...။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်
အီတလီပြည်သူတွေဟာ မူဆိုလီနီနဲ့ ဒီစစ်ကြီးအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိ

ကြတော့ပါဘူး”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ကက်ဆယ်ရင်း ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“တိကျမှန်ကန်တဲ့ သုံးသပ်ချက်ပဲ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှ သဘောထား ကွဲလွဲစရာမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ပြောပါဦး ...၊ စစ္စလီကျွန်းကို ထိုးစစ်ကြီး ဆင်လိမ့်မယ်လို့ ဗိုလ်မှူးယူဆသလား”

ကိုးနစ်သည် ပါလာမို၏ တောင်ဘက် အဂ္ဂရီဂျင်တိုသို့သွားသော လမ်းမကြီးကို လက်ညှိုးဖြင့်ဆွဲပြီး ...

“ဒီလမ်းဟာ စစ္စလီကျွန်းရဲ့ အသက်သွေးကြော လမ်းမကြီးပဲ၊ ကမ္ဘာရာတာဒေသကို ဖြတ်သွားတယ်၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာတော့ အရိုင်းဆုံးနဲ့ အကြမ်းတမ်းဆုံး ဒေသပဲ၊ ဒီဒေသမှာ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာလည်း အတော်ကလေး များပြားတယ်၊ အထောက်အတော်တွေဆီက ရတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက်က ဒီဒေသမှာ အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးသမားတွေ လေထီးနဲ့ ဆင်းခဲ့ကြတယ်၊ အခု အထိတော့ တစ်ယောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမမိသေးဘူး”

ကက်ဆယ်ရင်းက စားပွဲပေါ်မှ ဖိုင်တစ်ခုကို ဆွဲယူကာ ဖွင့်လိုက်ပြီး...

“ဒါပေမဲ့ ဒီလူကိုတော့ ဗိုလ်မှူး မိလုနီးပါးဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဗိုလ်မှူးကာတာ၊ ကိုင်ရီမြို့မှာရှိတဲ့ အထူးတိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့ အိတလီဌာနစိတ်တာဝန်ခံ၊ ဗိုလ်မှူး သူ့ကိုမိထားပြီးမှ ဗိုလ်မှူးလက်ထဲကပဲ သူလွတ်ထွက်သွားတာ မဟုတ်လား”

“လေးစားပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော်ရဲ့ တာဝန်က အရန်အင်အားအဖြစ် ကျောထောက်နောက်ခံ ပြုပေးဖို့ပဲ၊ အဓိကတာဝန်က ကဟိန်းဖီးပေါ်လဒီနဲ့ ဂက်စတာပိုတွေရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ရုရှားမှာ တိုက်ခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော့်တပ်ရင်းမှာ အခုအခါ စုစုပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အရာရှိဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်”

“ကာတာကိစ္စကို ဘာလင်က နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး၊ ဟင်းမလား

ကိုယ်တိုင် မကျေနပ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် သူ အင်မတန် ယုံကြည်စိတ်ချ ရတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်ကို ဗိုလ်မှူးနဲ့အတူ တာဝန်ယူ ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဂက်စတာပိုပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဂက်စတာပိုထက် အရေးကြီးတယ်” ဝေါလသာဘက် သို့ လှည့်လျက် ... “ဗိုလ်မှူးမေယာကို ခေါ်လိုက်ပါ”

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသူမှာ အရပ်ပုပု ပျပ်ပျပ်၊ မျက်နှာ ပြားပြား မျက်လုံး ပြာပြာနှင့် ဖြစ်သည်။ သည်လိုပုံစံနှင့် လူမျိုးတွေကို ကိုးနစ် ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။ ပုလိပ်အရာရှိဟောင်းများ ဖြစ်သည်။ မြေအောက် လောကမှ သူခိုးသူဝှက်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး အသုံးဝင်သူများဖြစ်သည်။ သူသည် နာဇီယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သွေးဘွဲ့တံဆိပ်ကို တပ်ဆင် ထားသည်။ ဤတံဆိပ်မှာ ယခင်အစိုးရ လက်ထက်က နိုင်ငံရေး အကျဉ်း သမားများအတွက် ပေးသော ဘွဲ့တံဆိပ်ဖြစ်သည်။ နာဇီတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အထူးတပ်မက်သော ဘွဲ့တံဆိပ်ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင် စားစရာ အကောင်း ဆုံးအချက်ကတော့ သူ၏ အင်္ကျီလက်ဖျားမှ တံဆိပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဟင်းမလား၏ ညာလက်ရုံးတပ်ဖွဲ့ဝင် အမှတ်သင်္ကေတပင် ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်မှူး ဖရင့်မေယာ၊ ဗိုလ်မှူး ကိုးနစ်”

ဝေါလသာက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကက်ဆယ်ရင်းမှာမူ ပြတင်း ပေါက်တွင်ရပ်ပြီး စီးကရက် သောက်နေသည်။

မေယာက ကိုးနစ်ကို ပုလိပ်မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရှုသည်။ သမားရိုးကျ မဟုတ်သော နာဇီဝတ်စုံ၊ ဝက်သစ်ချရွက်နှင့် နိုက်ကရော့သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ်၊ ဓားတံဆိပ်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

သူ နှုတ်ဆက်သည်။

ကိုးနစ်က ကက်ဆယ်ရင်းဘက်သို့ လှည့်လျက်..

“အခက်အခဲတစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၊ ဘယ်သူက ခေါင်းဆောင်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မေယာ ရာထူးချင်း အတူတူ

ဖြစ်နေတယ်”

ကက်ဆယ်ရင်းက ...

“ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး၊ ဗိုလ်မှူးကိုးနစ်တို့နှစ်ယောက် ကိုယ့် တာဝန်နဲ့ကိုယ် သီးခြားထမ်းဆောင်ကြရမှာပဲ၊ ဗိုလ်မှူးကိုးနစ်က စစ်ရေး တာဝန်ကို ထမ်းပြီး ဗိုလ်မှူးမေယာက နိုင်ငံရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပါ လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး”
မေယာက ပြောသည်။

“ကောင်းတယ်”

ကက်ဆယ်ရင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အဲ ... ဒီတော့ ဗိုလ်မှူးသွားနိုင်ပါပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကိုးနစ်နဲ့ ကျုပ်တို့ ပြောစရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

မေယာ ခြေစုံရိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ကိုဆန့်တန်းကာ ‘ဟေး ဟစ်တလာ’ ဟု ကြွေးကြော်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ မေယာထွက်သွား သောအခါ ကက်ဆယ်ရင်းက ...

“ဗိုလ်မှူး ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဗိုလ်မှူး မှန်ပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူးမှာ အခက်အခဲ အများကြီးဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လိုမှ အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်သလောက်ပါပဲ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော့်မှာ ရာထူးအရ အခွင့်အာဏာ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီလူအနေနဲ့ စွက်ဖက်ချင်သလို စွက်ဖက်နေတော့မှာပဲ”

ကိုးနစ် ဒေါသဖြစ်နေသည်။ မဖုံးဖိနိုင်ရှိသည်။

“ဒီနေရာမှာ အဆင့်အတန်းကလည်း ဘာမှ ဒါလောက်မတတ်နိုင် ပါဘူး၊ သူက ဟင်းမလားရဲ့ လက်ရင်းလူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်လို လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာတောင် လွှမ်းမိုးနိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ဗိုလ်မှူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တတ်နိုင်သမျှတော့ လုပ်ပေး ထားပါတယ်”

ကက်ဆယ်ရင်းက ဝေါလသာကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဝေါလသာက ကိုးနစ်ကို စာအိတ်တစ်အိတ် ပေးသည်။ ကိုးနစ်က စာအိတ်

ကိုဖွင့်မည်ရှိစဉ် ကက်ဆယ်ရင်းက ...

“နောက်မှဖွင့်ပါ၊ ဗိုလ်မှူး ကံကောင်းပါစေ”

“လေးစားပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ...၊ လေးစားပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”
ကိုးနစ်အလေးပြုပြီး ထွက်သွားသည်။

* * *

ဖရန့်မေယာသည် ခန်းမဆောင်ထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။
ကိုးနစ်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း သတင်းစာဖတ်ဟန် ဆောင်နေသည်။

သူသည် ဗိုလ်မှူးကိုးနစ်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် သဘောမကျရှိသည်။
သူ၏ သဘောမကျပုံက ကိုးနစ်၏ စစ်ရေး ထူးချွန်မှုများကို သာမန် မနာ
လိုပုံမျိုးထက် လွန်ကဲသည်။ အဖြစ်မှန်က များစွာမှပင် နက်ရှိုင်းလှသည်။
ကိုးနစ်က အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လေတပ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး၏
သားဖြစ်သည်။ မေယာက ဟမ်းဘတ်မြို့မှ ဖိနပ်ချုပ်သူတစ်ဦး၏ တတိယ
သား ဖြစ်သည်။ သူသည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ကတုတ်ကျင်း
များအတွင်း နေခဲ့ရသည်။ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တခြားသော
ပြည်သူပြည်သားများနှင့်အတူ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ဟစ်တလာ ပေါ်ထွက်လာသောအခါ ပြည်သူအများ အားတက်ကြသည်။
မေယာသည် ဟမ်းဘတ်မြို့တွင် ပထမဆုံး ပါတီဝင်ခဲ့သူများတွင် ပါဝင်
သည်။ အဓိပတိကြီး ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကို သွေးဘွဲ့တံဆိပ် နှင်းအပ်ခဲ့သည်။
သူတို့ကိုယ်သူတို့ သူများတွေထက် မြင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ကိုးနစ်
တို့၏ ကမ္ဘာကို သင်ခန်းစာပေးရမည်။

သူ့အနီးသို့ ကိုးနစ် ရောက်ရှိလာသောအခါ ...

“ဟော ... ဗိုလ်မှူးပါလား၊ ဗိုလ်မှူးနဲ့ အရေးတကြီး ဆွေးနွေးစရာ
တွေရှိတယ်၊ ဥပမာ ကာတာကိစ္စဆိုပါတော့”

“ဒီကိစ္စက ကျုပ်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ဂက်စတာပိုကိစ္စပဲ၊ ကျုပ်က
အထောက်အကူပေးရတဲ့လူပဲ”

ကိုးနစ်က လက်အိတ်ကိုစွပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

မေယာက ...

“တန်ဖိုးရှိတဲ့ စစ်မြေပြင်အရာရှိတစ်ယောက် အသတ်ခံရတယ်။ ကာတာ လွတ်ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗယ်လိုနာကလူတွေကို ဗိုလ်မှူး မဖမ်းဘူး၊ လက်စားချေတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ကျုပ်က စစ်သားတစ်ယောက်ပဲ၊ နွားသတ်သမား မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာကို သဘောမပေါက်ရင် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးနိုင်တယ်” ကိုးနစ်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်တဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိလိမ့်မယ်၊ နာဇီ အရာရှိတစ်ယောက်က ဒီလိုစကားမျိုးပြောတာကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဟင်းမလားအနေနဲ့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဗိုလ်မှူး သူနဲ့ဆွေးနွေးပေါ့။ ဒီလို ဆွေးနွေးလိမ့်မယ် လို့လည်း ကျုပ်မျှော်လင့်ပြီးသားပဲ”

ယင်းသို့ပြောပြီး ကိုးနစ် ထွက်သွားသည်။ လှေကားထစ်မှ ဆင်း ပြီး သူ့အား စောင့်ဆိုင်းနေသော ဘရန်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဘရန်က ကားကို မောင်းထွက်ရန် အသင့်ရှိနေသည်။

* * *

ပါလာမိုမြို့သို့ ဦးတည်ပြီး ကားကလေးကို မောင်းနှင်သွားစဉ်တွင် ကိုးနစ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး သောက်သည်။ ထို့နောက် ...

“ခဏရပ်လိုက်ပါ ရူဒီ၊ ကိုယ် လမ်းလျှောက်ချင်တယ်”

ရူဒီဘရန်သည် ကားကို ပါလီဂရီနို သင်္ချိုင်းအဝတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကိုးနစ် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဝင်းတံခါးမှ ဝင်သွားသည်။ မညီညာသော ဆိုက်ပရပ်ပင်ကလေးများ အကြားတွင် လျှောက်သွားသည်။

ကျောက်ဖြူသင်္ချိုင်းဂူကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် သူရပ်လိုက်သည်။ သင်္ချိုင်း ဂူ၏ အထက်တွင်ရှိသော ဆန်တာရီဆာလီယာ ရပ်တုကြီးကို သူမော့ ကြည့်သည်။ သူ၏ နောက်ဘက်သို့ ဘရန် ရောက်ရှိလာသည်။

“ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ”

ဘရန်က မေးလိုက်သည်။

“အို ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဟင်းမလားရဲ့ လက်ရင်းတပ်ဖွဲ့က မေယာ

ဆိုတဲ့ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်နဲ့ တွဲပေးလိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း ဘာမှ မတတ် နိုင်ပါဘူး။”

ထို့နောက် ကိုးနစ်သည် အကျီအိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကို နှိုက်ယူလိုက် ရာ ကက်ဆယ်ရင်း ပေးလိုက်သော စာအိတ်ကြီးထွက်ကျသည်။ ကိုးနစ် စီးကရက်ကို မီးညှို့နေစဉ်တွင် ဘရန့်က စာအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူး”

သူက စာအိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ကက်ဆယ်ရင်းနဲ့ ခွဲခွာခြင်းလက်ဆောင်ပဲ။ ဖောက်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ့်ကို သူကိုယ်တိုင် မပြောရဲတဲ့ကိစ္စ ဘာများလဲလို့ ကြည့်ရအောင်”

ကိုးနစ်က ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပင်လယ်ပြင်သို့ သူငေး ကြည့်နေသည်။ စာအိတ်ကို ဘရန့် ဖွင့်ဖောက်နေသည်ကို သူ သတိပြု မိသည်။ ဘရန့်၏ မျက်နှာတွင် မယုံကြည်နိုင်သော ဝမ်းမြောက်မှု ပေါ်လွင် လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုးနစ် ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ ဘရန့်၏ မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး ရှိနေသည်။ သူက စာကိုလှမ်းပေးရင်း ...

“ဗိုလ်မှူးကို ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအဖြစ် ရာထူးတိုးပေးတဲ့ အမိန့်ပါ”

ကိုးနစ် အတန်ကြာမျှ သူ့ကို ငေးစိုက်ပြီးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ အမိန့်စာထဲတွင် ပါသည့် ရုံးသုံးစကားများက အဓိကမဟုတ်ပါ။ အရေးကြီးသည်က ဘရန့် ၏စကား မှန်သည်။ ကက်ဆယ်ရင်းက သူ့ကို ရာထူးတိုးပေးလိုက်သည်။ သူက စာအိတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာကို ယခုမှ မြင်တွေ့ရသည်။ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ကိုးနစ်ဟု ရေးထားသည်။ ကက်ဆယ် ရင်းက သူပြောလိုက်သည့် စကားနှင့် ညီညွတ်အောင် ဆောင်ရွက်လိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“လက်ရှိအခြေအနေအရ ဗိုလ်မှူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တတ်နိုင် သမျှတော့ လုပ်ပေးထားပါတယ်”

ဘရန့်၏ပခုံးကို သူ ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“ရူဒီရေ ...၊ အထိမ်းအမှတ်ပွဲကလေး ဆင်နွဲကြရအောင်”

ကားဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း သူ ရယ်လိုက်ပြီး ...
“ဒီသတင်းကိုကြားရင် မေယာရဲ့မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ
ကိုယ် မြင်ချင်လိုက်တာ”

[၄]

နောက် လေးပတ်အကြာတွင် ဟယ်ရီကာတာကို သယ်ဆောင်
လာသော ဂျစ်ကားကလေးသည် ဒါအယ်ကွတ်စံအိမ်တော် တံခါးမကြီး
ရှေ့တွင် ဆိုက်ရပ်သည်။ ဟယ်ရီကာတာသည် လှေကားထစ်များကို
ခပ်ဖြည်းဖြည်း တက်သွားသည်။ ဗိုလ်ကြီး ကူးဆက်စားပွဲတွင် ထိုင်နေရာမှ
မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ထရပ်ပြီး ...

“လေးစားပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

“ကျုပ်ကို ချိန်းထားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဗိုလ်မှူးရောက်နေတဲ့အကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်
ကြီးကို ကျွန်တော် သွားပြောပါ့မယ်”

သူထွက်သွားသည်။ ကာတာလည်း အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။
သည်နေရာတွင် ပထမအကြိမ် မိမိရပ်ခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်မျှ
သာ ရှိသေးသည်။ သူ့ရင်ဘတ်မှ ဒဏ်ရာ နာလာသည်။ ယင်းအတွက်ပင်
သူသည် အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်လိုက်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်
ကိုထုတ်ပြီး မီးညှိသည်။ ထို့နောက် အားရပါးရ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။

သူ၏နောက်ဘက်မှ သွက်လက်သောခြေသံ ကြားရသည်။ သူ
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဗိုလ်မှူးကို အခုပဲ လက်ခံတွေ့ဆုံပါလိမ့်မယ်”

ကူးဆက်က ပြောသည်။

* * *

ကာတာသည် စားပွဲရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေမိသည်။ အိုက်စင်ဟောင်ဝါသည် သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူး နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အရင်တစ်ခါလား အခုလားကို စဉ်းစား နေတာပါ”

အိုက်စင်ဟောင်ဝါက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဗိုလ်မှူး အရင်တစ်ခါ ရောက်ဖူးတာပဲ၊ ကျုပ်အဖို့ တော့ နေ့တိုင်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ထိုင်လေ”

ဖိုင်တစ်ခုကိုယူပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးရဲ့ အစီရင်ခံစာကို ကျုပ်ဖတ်ပြီးပြီ၊ အင်မတန် စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းပါတယ်”

ကာတာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ခေတ္တမျှတုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် ...

“စစ္စလီကျွန်းထိုးစစ်ကြီး ဖြစ်သလား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ခေါင်းမော့ပြီး တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ...

“လာမယ့် နှစ်ပတ် သုံးပတ်အတွင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်ဂိုမာရီ ခေါင်းဆောင်တဲ့ ဗြိတိသျှတပ်တွေက ကျွန်းအရှေ့ပိုင်းကို ဝင်တိုက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပက်တန် ဦးဆောင်တဲ့ အမှတ် ၇ တပ်မတော်က တောင်ဘက် ကမ်းခြေကို တက်ပြီး ပါလာမိုကိုတိုက်မယ်၊ ဗိုလ်မှူး အံ့ဩသလား”

“မအံ့ဩပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ စစ္စလီကျွန်းမှာတော့ ဂျာမန်တွေက အစ လူအားလုံးကပဲ ထိုးစစ်ကြီးဟာ ဆာဒီးနီးယားကျွန်းကို ဦးတည်လိမ့် မယ်လို့ ယူဆနေကြတယ်”

“ကျုပ်တို့က သူတို့ကို ဒီအတိုင်းပဲ ထင်စေချင်တာပဲ၊ ကဲ ... ဒါကို ထားပါတော့၊ အရင်တစ်ခါခေါက် ဗိုလ်မှူး ဒီကိုလာတုန်းက ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ပြန်ကောက်ကြရအောင်၊ ဗိုလ်မှူးရဲ့ အစီရင်ခံစာမှာ ပါတဲ့ အတိုင်းဆိုရင်တော့ မာဖီးယားကိစ္စကို ဝါရှင်တန်က သိပ်ပြီး အားထား

မျှော်လင့်နေတာပဲပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဖိုင်တွဲကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဗိုလ်မှူးရဲ့သဘောကကော ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ကာပိုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒွန်အန် တိုနီယိုကာပို၊ စစ္စလီကျွန်းမှာတော့ ရာဇာဓိရာဇာပဲပေါ့၊ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် မှာ ဖက်ဆစ်တွေက သူ့ကို ထောင်ချခဲ့တယ်၊ သူ့ကို ပြည်မက အကျဉ်းထောင် ကိုပို့တယ်၊ နေပယ်အကျဉ်းထောင်ပဲပေါ့၊ အဲဒီနှစ်မှာပဲ သူ ထောင်ဖောက်ပြီး လွတ်သွားတယ်၊ စစ္စလီကျွန်းကို ပြန်ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး ပုန်းနေခဲ့တယ်၊ စစ္စလီကျွန်းမှာ အားလုံးက လေးစားတဲ့လူဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် အလွန်အကျွံ ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စစ္စလီကျွန်းမှာဆိုရင်တော့ ကာပိုဟာ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးထက်တောင် ပရိသတ်ရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင် သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပါ”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည်။

“သူက ဘယ်သူ့အတွေ့မှ မခံပါဘူး”

“ဗိုလ်မှူးကော သူ့ကို မရှာနိုင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်။ လုံးဝ ခြေရာပျောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သူများတွေထက် အခွင့်အလမ်းသာတာတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့မရဘူး။ သူက အမေရိကန်တွေကို နည်းနည်းမှ အလေး မထားဘူး။ အဲဒါကတော့ သူ့မှာ ဆီဇာရီဆိုတဲ့ ညီတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ဂရိတ်လိပ်မှာ အရက်မှောင်ခို လုပ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၂၉ ခုရဲ့ ညတစ်ညမှာ တခြား မှောင်ခိုဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းက ဆီဇာရီတို့အဖွဲ့ကို ချီကာဂိုမြို့ အပြင် ဘက်မှာ ချောင်းပြီးတိုက်ခဲ့တယ်။ ဆီဇာရီရဲ့လက်ချက်နဲ့ လူသုံးယောက် သေသွားတယ်။ အဲဒီအတွက် သူ သေဒဏ်ပေးခံရတယ်။ နောက်နှစ်မှာပဲ လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ သူသေသွားတယ်”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မတ်တတ်ထလိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင်

အသွားအပြန် နှစ်ခေါက်လျှောက်သည်။ ထို့နောက် မြေပုံကြီးရှေ့တွင် ရပ်ပြီးကြည့်သည်။

“တစ်ခု သေချာတာကတော့ ဂျော့ပက်တန်နဲ့ သူ့ကောင်လေးတွေ ဒီတောင်တွေကိုဖြတ်ပြီး ပါလာမိုကိုရောက်အောင် တိုက်ရရင်တော့ ထောင်နဲ့ ချီပြီး သေကြမှာပဲ”

သည်စကားကိုပင် နောက်တစ်ကြိမ် တိုးတိုးကလေး ထပ်ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသည့်အလား ဖြစ်သည်။ ကက်ဆာရိုင်း စစ်မြေပြင် တွင် အမေရိကန်တပ်များ အကျအဆုံးများပြားခဲ့ရသည်ကို အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ ပြန်လည်မြင်ယောင်နေဟန် ရှိသည်။

ကာတာ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး ...

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် တစ်ခုတင်ပြပါရစေ”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ဘာများလဲ”

“ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော့်သဘောကတော့ လူစီယာနိုဟာ ဒီပြဿနာတစ်ခုလုံးမှာ အခရာပဲ။ စစ္စလီကျွန်းက မာဖီးယားအဖွဲ့တွေအပေါ် မှာ သူ့ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုရှိတာကတော့ ဘာမှ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာမလိုဘူး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လူကာကို သူက ဆက်သွယ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ သာ လူကာသာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် မာဖီးယားဟာ ကျွန်တော် တို့ဘက်မှာ ရာခိုင်နှုန်း တစ်ရာတစ်ဆယ်ပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ထိုနေရာတွင် ရပ်လျက် သူ့ကို အတန် ကြာအောင် ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ နောက်မှ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဗိုလ်မှူးပြောတာ ဟုတ်ပါ့မလား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဝါရှင်တန်က လူတွေကို စုံစမ်းခိုင်းပါ။ နှစ်ရက်လောက် ဆိုရင် လူစီယာနိုကို သူတို့ ချဉ်းကပ်နိုင်မှာပဲ”

“ကျုပ် စဉ်းစားဦးမယ်”

နာရီကိုကြည့်လျက် ...

“အခုတော့နေဦး၊ ဝါရှင်တန်နဲ့ ဖုန်းဆက်ရမယ့်အချိန် ရောက်လာပြီ။”

သမ္မတကြီးကို နေ့တိုင်းလောက် သတင်းပို့ရတယ်။ သူက အခြေအနေတွေကို အမြဲတမ်းသိချင်နေတယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် သွားပါဦးမယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ကာတာ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ဦးထုပ်ဆောင်းသည်။ အလေးပြုသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက အလေးပြုခြင်းကို လက်ခံသည်။ ထို့နောက် သူ၏ စာရွက်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်စပြုတော့သည်။ တံခါးဆီသို့ ကာတာ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးကို သူဖွင့်လိုက်စဉ်တွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက...

“၁၁ နာရီလောက် ဒီကို ပြန်လာပါ”

ကာတာ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ကနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီလား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မော့မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

ကာတာတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ခေတ္တမျှ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ လှေကားထစ်များမှ ဆင်းပြီး ဂျစ်ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ယာဉ်မောင်း၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခြောက်နာရီသာသာပဲ ရှိသေးသည်။ ငါးနာရီနီးပါး အချိန်ဖြုန်းရမည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ ဗိုလ်မှူး”

ယာဉ်မောင်းက မေးလိုက်သည်။ ယာဉ်မောင်းမှာ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် တပ်သားကလေးဖြစ်သည်။

“မေဆင်ဗလင်ချီက အင်္ဂလိပ်လေတပ်စခန်းကို သိသလား”

“သိပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ ဒီကနေ တစ်နာရီခွဲလောက် မောင်းရမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မောင်း”

ကာတာက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

* * *

ဒေါက်ကလပ် ဒီစီ ၃ ဒါကိုတာ လေယာဉ်သည် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လေယာဉ်များတွင် အကောင်းဆုံးနှင့် အအောင်မြင်ဆုံးဟု ဆိုရပေမည်။

သို့ရာတွင် မော်လတာနိုင်ငံမှနေ၍ မိမိ၏လေတပ်စခန်း မေဆင်ဗလင်ချီ သို့ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဟာဗေးဂရန့် မောင်းနှင်လာသော ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးကား ပို၍ပို၍ အအောင်မြင်ဆုံးဟု ဆိုရချေမည်တည်း။

သည်လေယာဉ်ကြီးမှာ သူပျံသန်းနေကျ လေယာဉ်မဟုတ်ပါ။ ဒါကိုတာ လေယာဉ်ဟောင်းကြီးသည် မော်လတာနိုင်ငံသို့ တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ်မျှ ဆေးပစ္စည်းများ ပို့ဆောင်ပျံသန်းနေရသည်။ ထိုနေ့မနက်က သူတာဝန်ကျ လေယာဉ်မှူး နေမကောင်းဖြစ်နေပြီး လူစားထိုးစရာလည်း မရှိသဖြင့် ဟာဗေးဂရန့်သည် ယင်းအကွက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ယင်းလေယာဉ်ကြီးကို သူကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်ပျံသန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် စည်းကမ်းဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ 'ဂရန့်ကို လေယာဉ်မောင်းနှင် ပျံသန်းခြင်းမပြုရ' ဟု လွန်ခဲ့သည့်ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်ကပင် အရှေ့အလယ်ပိုင်း လေတပ်မတော် ဌာနချုပ်မှ အမိန့်ထုတ်ပြန် တားမြစ်ထားခဲ့သည်။

ယခုမူ သူသည် လေယာဉ်စက်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေသည်။ လေကလေးကိုပင် ချွန်လိုက်သေးသည်။ ထောက်ပံ့ရေး တပ်ကြပ်ကြီးနှစ်ဦးသည် လေယာဉ်နောက်ပိုင်းတွင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိကြသည်။

ဟာဗေးဂရန့်သည် အသက် ၂၆ နှစ်ရှိပြီး ကိုယ်ခန္ဓာသေးသေးငယ်ငယ်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများက ဘဝအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်မှုကို ပြနေသည်။ အိုင်အိုဝါပြည်နယ်၊ ပတ်ကားမြို့နယ်မှ လယ်သမားကြီးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝကို အကြီးကျယ်ဆုံး လွှမ်းမိုးသူမှာ သူ့ဖခင်၏ ညီငယ် တင်ပယ်တန်ဂရန့်ပင်ဖြစ်သည်။ တင်ပယ်တန်ဂရန့်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် လေယာဉ်မှူးတစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

ဦးလေးဖြစ်သူ၏ သင်ပြမှုကြောင့် ဂရန့်သည် အသက် (၁၆) နှစ်အရွယ်တွင် တစ်ဦးတည်း ပျံသန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ကျေနပ်စေရန် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက်ပြီး ဥပဒေပညာ သင်ကြားခဲ့သည်။ စစ်ကြီးဖြစ်သောအခါ သူသည် ပါရီရှိဆိုဘုန်းတက္ကသိုလ်တွင်ဖြစ်သည်။

စစ်ကြီးဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင့်လေတပ်မတော်သို့ သူ ဝင်ရောက် ခဲ့သည်။

သူသည် ဟာရီကိန်း တိုက်လေယာဉ်များကို မောင်းနှင်ရင်း နှစ်ကြိမ် တိုင်တိုင် ပစ်ချခြင်းခံခဲ့ရသည်။ သူ၏လက်ချက်ဖြင့် ရန်သူလေယာဉ် တစ်ဆယ့်တစ်စင်း ပျက်ကျခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဗုံးကြဲလေယာဉ် တပ်ဖွဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် အုပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူးဖြစ်သည်။ ဒီအက်ဖ်အိုဘွဲ့နှင့် ဒီအက်ဖ်စီဘွဲ့တံဆိပ် နှစ်ကြိမ် ရရှိပြီး ဖြစ်သည်။

သည့်နောက်တွင်မူကား သူသည် တင့်ပစ်ဖို့ရှိ ၁၃၈ (အထူးတာဝန်) အုပ်ခွဲသို့ ရွှေ့ပြောင်း တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံရသည်။ ယင်းတပ်ဖွဲ့၏ တာဝန် မှာ ရန်သူများ သိမ်းပိုက်ထားသော ဥရောပတိုက်အတွင်းသို့ ထောက်လှမ်း ရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ချပေးခြင်းနှင့် ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်ခြင်း လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ရသည်။ စန္ဒာတပ်ခွဲဟူ၍ နာမည်ကျော်ကြားသည်။

ဂရန့်သည် တင့်ပစ်ဖို့တွင် အထက်ဖော်ပြပါ တာဝန်များဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်မျှ ပျံသန်းခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ရာထူးတိုးမြှင့် ခြင်းခံရပြီး မေဆင်ဗလင်ချီသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ မေဆင်ဗလင်ချီသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ယခင် လုပ်ငန်းတာဝန်မျိုးပင် လုပ်ဆောင်ရသည်။ အနက်ရောင် သုတ်ခြယ်ထားသော ဟယ်လီဖက်လေယာဉ်များဖြင့် ပျံသန်း ပြီး အယ်လ်ဂျီးရီးယား၊ ဆာဒီးနီးယား၊ စစ္စလီနှင့် အီတလီနိုင်ငံများပေါ် သို့ ထောက်လှမ်းရေးသမားများ ပို့ဆောင်ချထားပေးရသည်။

သို့သော် သည်လုပ်ငန်းများအားလုံး အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ချေပြီ တည်း။ သူ့ကို မြေပြင်တွင်သာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အထက်မှ တရားဝင် အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားချေပြီတည်း။

မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ပင်တယ်လာရီယာ၏ အနောက်တောင် ဘက်သို့ ဂရန့် ရောက်ရှိသည်။ တိမ်တိုက်အစွန်းတွင် ငွေရောင်လခြမ်း ကလေး ဆွဲချိတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ညသည် ပဲ့တင်တော်လည်း သွားတော့သည်။ ဒါကိုတာလေယာဉ်ကြီး မုန်တိုင်းမိသလို လှုပ်သွားသည်။ ဂရန့်သည် လေယာဉ်ကို မနည်းပင် ထိန်းချုပ်ရသည်။ လက်ဝဲဘက်ဆီတွင်

အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု ဝဲကွေ့သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ယွန်ကာ စေ-အမျိုးအစား ဂျာမန် တိုက်လေယာဉ်တစ်စီး ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိရှိရသည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ရေဒါကိရိယာ တပ်ဆင် ထားသော စက်ခေါင်းနှစ်လုံးတပ် လေယာဉ်နက်ကြီးဖြစ်သည်။ ညအချိန် ပျံသန်းသော မိမိတို့၏ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များကို ကောင်းစွာ ဒုက္ခပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဂရန်တွင် ကျွမ်းကျင်မှုတစ်ပါး ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ဘာလက်နက်မျှ မှမရှိပါ။ ဒါကိုတာလေယာဉ်များတွင် မည်သည့်လက်နက်မျိုးမှ တပ်ဆင် ထားခြင်း မရှိပါ။

စက်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး တပ်ကြပ်ကြီးနှစ်ယောက် ခေါင်းပြုလာ ကြသည်။

“သတိထားနေကြ၊ ကျုပ်သူ့ကို ဘယ်လို မျက်လှည့်ပြနိုင်မလဲလို့ ကြည့်ရအောင်”

ဂရန်က ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် မိမိ၏ လေယာဉ်ကို လျင်မြန်စွာ စိုက်ဆင်း သည်။ ရန်သူလေယာဉ်ကလည်း နောက်မှကပ်လျက် အရှိန်ပြင်းစွာ ဆင်းလာသည်။ စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သည်။ ရန်သူလေယာဉ်၏ အရှိန်က ပိုပြီး မြန်ဆန်သဖြင့် လေယာဉ်ချင်း မတိုက်မိအောင် ဘယ်ဘက် ကို စောင်းကွေ့ပြီး ရှောင်သွားသည်။

ဂရန်အနေနှင့်လည်း သည်အချက်ကိုပင် မှန်းဆတွက်ချက်ထား သည်။ သူက အောက်ဘက်သို့ ဆင်းမြဲဆင်းသွားသည်။ ပေခြောက်ရာ အမြင့်တွင် ရန်သူလေယာဉ်သည် သူ၏အမြီးဖျားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဒါကိုတာလေယာဉ်ကြီးသည် စက်သေနတ်ဒဏ်ချက် ကြောင့် ယိမ်းခါသွားရသည်။ ယွန်ကာလေယာဉ် လက်ယာဘက်သို့ တစ်ကြိမ် စောင်းကွေ့သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက် မည့် အခြေအနေရှိသည်။

“လာလေ ... ခွေးမသားအကောင်၊ လာလေ”

ဂရန် တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

သူ၏ နောက်ဘက်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။

သူ့မျက်နှာတွင် ကျည်ဆန်ထိမှန်ထားသဖြင့် သွေးချင်းချင်း ရဲနေသည်။

“ဂျွန်ဆင် ထိသွားပြီ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခွေးမသား လာနေပြန်ပြီ၊ ဆရာ ဝမ်းထဲမှာမှောက်ပြီး သတိနဲ့နေ”

ဂရန့်က ပြောလိုက်သည်။

သူသည် ယခုအခါ ပင်လယ်ပြင်အထက် ပေငါးရာလောက်တွင် ရှိနေသည်။ သူ့ကို ကိစ္စတုံးစီရင်ရန်အတွက် ရန်သူလေယာဉ်သည် နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။ ရန်သူလေယာဉ်သည် သူ၏အရှိန်ကို ချိန်ဆပြီး ဒါကိုတာအမြီးတွင် ချိတ်ပါကာ စက်သေနတ်ဖြင့် တရစပ် ပစ်ခတ်နေသည်။ လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်း ပွတ်တိုက်မိသည့် အချိန်မှာပင် ဂရန့်သည် တောင်ပံ ရွက်များကို ချလိုက်သည်။

ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးသည် ကောင်းကင်ထဲတွင် တုံ့ခနဲ ရပ်သွား ဟန်ရှိသည်။ ယွန်ကာလေယာဉ်ကို မောင်းနှင်သူသည် လေယာဉ်ချင်း ပြင်းထန်စွာ မတိုက်မိစေရန်အတွက် သူ၏လေယာဉ်ကို ယာဘက်သို့ ထိုးကွေ့လိုက်ရသည်။ နိမ့်နိမ့်ကလေးတွင် အရှိန်ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ယွန်ကာလေယာဉ်သည် မည်သို့မျှ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ပင်လယ်ထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

* * *

ဂရန့်သည် မေဆင်ဗလင်ချီ လေတပ်စခန်းတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် စွာဖြင့် အရာရှိရိပ်သာဆီသို့ သွားနေသည်။ သူ၏ ဘွတ်ဖိနပ်များသည် သမံတလင်းပေါ်တွင် တရွတ်ဆွဲလျက်ရှိသည်။ ယွန်ကာလေယာဉ်သည် ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားသည့်အဖြစ်ကို သူစဉ်းစားနေသည်။ ယွန်ကာ လေယာဉ်နှင့် အတူပါသွားသည့် လူအကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားမိသည်။ တကယ်တော့ မကောင်းပါ။ ရိပ်သာလှေကားထစ်များကို သူတက်သွားစဉ် လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသော ဟယ်ရီကာတာကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟယ်ရီ၊ ဗိုလ်မှူး ဆေးရုံတက်နေရတယ်ဆို”

ဂရန့်က ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဆင်းပါပြီ၊ ဒါအယ်ကွက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ တွေ့စရာရှိတယ်၊ အချိန် တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီလောက်ပိုနေတာနဲ့ ဗိုလ်မှူးဆီကို လာခဲ့တာပဲ”

စစ္စလီကျွန်းသို့ ကာတာ ဆင်းသက်ခဲ့သည့် အကြိမ်နှစ်ကြိမ်တွင် လေယာဉ်ကို ဂရန် မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ သည့်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် အနှောင်အဖွဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“တစ်ခုခု သောက်မလား”

ဂရန်က မေးလိုက်သည်။

“မသောက်ချင်ဘူး၊ လမ်းလျှောက်ရအောင်”

လေယာဉ်ရုံများဆီသို့ သူတို့လျှောက်ကြသည်။

ကာတာက ...

“ဗိုလ်မှူး ... ကနေ့ တစ်ကောင်ရတယ်လို့ ကြားတယ်”

“သဘောလောက်ပါပဲ”

“မြေပြင်မှာပဲ နေရတယ်ဆို”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ၊ တလောတုန်းက လေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆလုံးနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆေးကုဖို့ လိုတယ်ဆိုပြီး မြေပြင်ပေါ်မှာ ထားတာပဲ”

ဂရန် ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။

ကာတာက ...

“ဒီမယ် ဟာဗေး၊ ဗိုလ်မှူးမပါဘဲနဲ့ ဒီစစ်ကြီးကို ကျုပ်တို့နိုင်နိုင်ပါ တယ်။ ဒါနဲ့နေပါဦး ... လောလောဆယ်မှာ ဗိုလ်မှူး ဘာဖြစ်နေတာတဲ့”

“ညနေက ပင်လယ်ထဲကျသွားတဲ့ ယွန်ကာပေါ်ကလူအကြောင်း စဉ်းစားနေတာပဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မှာ ကျွန်တော်ကျသွားတယ်လို့ပဲ ထင်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်သလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ဗိုလ်မှူးအကြောင်း ပြောပါဦး၊ စစ္စလီကို ဗိုလ်မှူးပြန်သွားရဦးမှာလား”

“မထင်ပါဘူး”

“အဲဒါကောင်းပါတယ်”

လေယာဉ်ရုံတစ်ခုကို သူတို့ ဖြတ်ကျော်ကြသည်။ ရုံထဲတွင် ဆိုးဆိုးရွားရွားပင် ပျက်စီးနေသော ဟာလီဗက်အမျိုးအစား လေယာဉ်တစ်စီးကို မြေပြင်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြသည်။ လေယာဉ်အမြီးပိုင်းမှာ တစ်ဝက်လောက် ပြတ်ထွက်ပြီး နောက်ပိုင်း သေနတ်စင်များမှာလည်း ဆန်ခါပေါက် ဖြစ်နေကြသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ညလောက်က စစ္စလီကျွန်းပေါ်မှာ ရိက္ခာချပေးတုန်း အတိုက်ခံရပြီး ကျွန်တော်တို့ လူနှစ်ယောက် ကျသွားတယ်။ အဲဒီမှာတော့ နာဇီလေယာဉ်တွေဟာ တကယ်ကြီးစိုးနေတာပဲ။ ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်လေးစီး ပစ်ချခံရတယ်။ လေးကြိမ်စလုံးပဲ မြေပြင်ကိုဆင်းရမယ့်လူဟာ လေယာဉ်ထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ ဗိုလ်မှူးကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် လိုက်ပို့ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီကို ရောက်ဖို့ မရောက်ဖို့နဲ့ ဗိုလ်မှူးကို လေထီးနဲ့ချပေးနိုင် မပေးနိုင်ဆိုတာကို ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ထက်ပိုပြီး အာမမခံနိုင်ဘူး။”

“အို ... ဒီကိစ္စတွေကို တခြားလူတွေ ပူပါလိမ့်မယ်”

ကာတာက ပြောလိုက်သည်။

ပင်မလေယာဉ်ရုံကြီး၏ အဆုံးသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ထိုတွင် ကာတာ အံ့သြရသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ယွန်ကာ ၈၈ ရန်သူလေယာဉ် တစ်စင်း ရှိနေသည်။ ရဲဘော်များက လေယာဉ်ကိုယ်ထည်နှင့် အတောင်ပံတို့တွင် ဘုရင့် လေတပ်မတော်တံဆိပ်များ ရေးသုတ်နေကြသည်။

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဒါက ဘယ်လိုလဲ ... ” “လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးပတ်လောက်က အာရပ်သူလျှို့တွေကို လာချတုန်း ကျွန်တော်တို့ဘက်က တွေ့ပြီး အဆင်းခိုင်းခဲ့တယ်။ လေယာဉ်ကိုယ်လုံးမှာ အထူးတံခါးတစ်ခု တပ်ထားတာ တွေ့လား။ ဂျေယူ ၈၈အက်စ် အမျိုးအစားပဲ။ နာဇီ ညတိုက် လေယာဉ်တွေ ထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံး အမျိုးအစားတစ်ခုပဲ။ တစ်ခုခုရိုက်ဖို့ မိုင်းလေးရာလောက် ပျံနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စမ်းပျံကြည့်ပြီးပြီ”

“ဗိုလ်မှူး မောင်းတာလား”

“အင်း ... ဟိုနား ဒီနား တစ်နာရီနီးနီးလောက်ပေါ့။ ဒါလောက်နဲ့ တော့ ဘယ်သူမှမသိပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဆိုပါဦး ဗိုလ်မှူး အခု ဘာလုပ်

နေသလဲ။ စစ်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အရှုံးအနိုင်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ့် လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းမျိုးလား။”

ဂရန့်က ကာတာ၏ပခုံးကိုပုတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

ကာတာက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“သူလို သူရဲကောင်းမျိုး မရှိပါဘူး၊ ဒီခေတ်ကြီးက သူရဲကောင်းတွေနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး။ အစုအစည်းကြီးနဲ့ လုပ်ရတဲ့ခေတ်မျိုး ရောက်နေပါပြီ”

ဂရန့်က စီးကရက်တိုကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဗိုလ်မှူးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ ဘာကိုမှ အလေးမထားချင်တော့ဘူး။”

“အဲ့ဒါဟာ စစ်ကြီးကြောင့်ပဲ ဟာဗေး၊ စစ်ကြီးက ကြာလှပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒါမှန်တယ်။ အခုမှ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ရှင်းသွားတော့တယ်။ ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ ရိပ်သာကိုပြန်ကြရအောင်၊ ဗိုလ်မှူးကို ကျွန်တော် တစ်ခုခုတိုက်ပါ့မယ်”

* * *

စံအိမ်တော်၏ အပြင်ဘက်တွင် ကာတာ၏ကား ရပ်လိုက်သောအခါ ဧရာမ ပက်ကက်ကားကြီးတစ်စီး ဆိုက်ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကာတာ လှေကားက တက်သွားသည်။ ကူးဆက်ကို သူ့စားပွဲတွင် တွေ့ရသည်။

“ဒီမှာ ဗိုလ်ကြီးအပြင် တခြား အလုပ်လုပ်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကော ရှိသေးသလား”

ကာတာ မေးလိုက်သည်။

ကူးဆက် ပြုံးပြီး ...

“ဒီနေ့တွေကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူး ခဏစောင့်ပါဦး၊ အခန်းထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပက်တန် ရှိနေတယ်”

ကာတာ အပြင်ဘက်ရင်ပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မိမိကို ဘာကိစ္စနှင့်များ တွေ့ချင်နေသနည်းဟု စဉ်းစားမိသည်။ စစ္စလီကျွန်းအကြောင်း ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးချင်၍ပဲဖြစ်မည်။ သို့သော် ဘာပြောစရာ

ကျန်သေးသနည်း။ အားလုံး ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။ နောက် နှစ်ပတ်သုံးပတ် လောက်ဆိုလျှင် ထိုးစစ်ကြီး ဆင်နွှဲတော့မည်။ ထိုအခါ ရဲဘော်တွေ ကျဆုံးမည်။ ထို့နောက် စစ္စလီကျွန်းသည် မဟာမိတ်တို့လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာပေလိမ့်မည်။ ဂျာမန်တွေ စစ်ရှုံးနေပြီဖြစ်သည်။ အင်မတန်မှ ထင်ရှားသည်။ သို့နှင့်တိုင် အဘယ်ကြောင့် ရပ်တန်းက မရပ်သေးသနည်း။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး အတွင်းမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပက်တန် ထွက်လာသည်။ သူသည် ဧရာမ ဂရိတ်ကုတ်ကြီးကို ဝတ်ထားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ချမ်းအေးဟန်ဖြင့် အိတ်များအတွင်းသို့ နှိုက်ထားသည်။

ကာတာအမှောင်ရိပ်မှ ထွက်လာသောအခါ ပက်တန်ရပ်လိုက်ပြီး ...
“ကာတာဆိုတာ မင်းလား”
“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပက်တန်က မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောမည့်ဟန်ရှိသည်။ သို့သော် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

တယ်လီဖုန်း မြည်သည်။ ကူးဆက် နားထောင်သည်။
“ဟုတ်ကဲ့ ... ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”
ထို့နောက် ကာတာကို ပြုံးလျက် ...
“ဗိုလ်မှူးကို သူ အခုပဲ တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

* * *

အခန်းမှာ မှောင်နေသည်။ အလင်းရောင်ဟူ၍ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ စားပွဲပေါ်မှ စားပွဲတင်မီး တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဆေးလိပ်မီးခိုးများအကြားတွင် ဖိုင်တစ်ခုကို ကြည့်နေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ကာတာဝင်လာသည်ကို တွေ့သောအခါ သူ မော့ကြည့်သည်။ သူ့လက်မှ ဖောင်တိန်ကို ချထားလိုက်သည်။

“စစ်တက္ကသိုလ်ကို ကျုပ်တက်တုန်းက သူတို့မပြောလိုက်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲ့ဒါကတော့ စစ်သေနာပတိတစ်ဦးရဲ့ စားပွဲပေါ်က စက္ကူပုံကြီးပဲ”

“အဲဒီတုန်းကသာ သူတို့ပြောလိုက်ရင်လည်း ဒီအလုပ်ကို ဘယ်သူမှ လုပ်ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လုပ်ငန်းကိစ္စကို စတင်သည်။

“နောက် နှစ်နာရီလောက်မှာ ဘုန်းလေယာဉ်ကွင်းကနေ လေယာဉ် တစ်စီး ထွက်လိမ့်မယ်။ သွားမယ့်အရပ်ကတော့ စကော့တလန်ပြည်၊ ပရိစ်ဝစ် မြို့ပဲ။ အဲဒီကနေပြီး ဝါရှင်တန်ကို ရတဲ့လေယာဉ်နဲ့ ဗိုလ်မှူးသွားရမယ်။ ဦးစားပေးတစ်ပဲ။ အဆင့်သင့်ရင် အဲဒီကို မနက်ဖြန်ညနေ စောစောမှာ ဗိုလ်မှူး ရောက်သွားမယ်။ ဗိုလ်မှူးအတွက် လိုအပ်မယ့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဗိုလ်ကြီးကူးဆက်က ပေးလိမ့်မယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြောတာကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားနားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောနေတာတွေကို ခင်ဗျား နားမလည်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ပြောမယ်။ စစ္စလီကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဗိုလ်မှူးပြောတာတွေကို ကျုပ်သဘောကျတယ်။ ဗိုလ်မှူးပြော တာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ ဆန်တိုနီယာလူကာနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ အကြောင်းပဲ။ သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး ကျုပ်တို့ဘက်ကို ရောက်အောင် လုပ်နိုင်ရင် ကျုပ်တို့တိုက်ပွဲမှာ အများကြီးအကျိုးရှိနိုင်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“ဒီကိစ္စကို စောစောကပဲ တယ်လီဖုန်းနဲ့ သမ္မတကြီးကို ပြောပြီးပြီ။ ကျုပ်တို့လူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းဆိုရင် ဘယ် နည်းလမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် သူသဘောတူတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်း အထမြောက်အောင် ဂရိတ်မဲဒိုး အကျဉ်းထောင်ကို ဗိုလ်မှူးသွားပြီး လူစီယာနိုနဲ့ မာဖီးယား ပြဿနာကို ဆွေးနွေးစေချင်တယ်”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက သူ့ကို စာအိတ်ထူကြီးတစ်ခု လှမ်းပေးပြီး...

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်တာမှန်သမျှကို ဗိုလ်မှူးဆောင်ရွက် နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပြီး အခွင့်အာဏာပေးထားတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဗိုလ်မှူး နာခံဖို့ရှိတယ်။”

ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စစ်သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရပ်သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရာထူးအဆင့်အတန်း ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ဗိုလ်မှူးကို ကူညီဆောင်ရွက်ရမယ်၊ သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင် ထပ်ဆင့်လက်မှတ်ရေးထိုးထားတဲ့ အမိန့်စာတစ်ခုကိုလည်း ဝါရှင်တန်ကျရင် ဗိုလ်မှူးရလိမ့်မယ်”

ကာတာသည် စာအိတ်ကို ငေးကြည့်ပြီး ...

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ...

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်မှာလဲ။ အဲဒီလူနဲ့ ဆွေးနွေးပါ။ သူ ဘာပြောသလဲ နားထောင်ပါ။ လိုအပ်ရင် သူ့ကို အဲဒီထောင်ထဲကနေ အပြင်ကိုထုတ်ပါ။ ဗိုလ်မှူးမှာ အခွင့်အာဏာရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို ဗိုလ်မှူးအသုံးချမလား၊ မချဘူးလား”

ကာတာသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စာအိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ ကြယ်သီးကို သေချာစွာ ပြန်တပ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော် အသုံးချပါ့မယ်”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် ...၊ နောက်တစ်ခု ဗိုလ်မှူးကို ဗိုလ်မှူးကြီးအဖြစ် ကျုပ် ရာထူးတိုးပေးလိုက်တယ်။ ယာယီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဥစ္စာက ဗိုလ်မှူးရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ အများကြီး အထောက်အပံ့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကာတာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောနိုင်မီ သူ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ စစ္စလီကျွန်းမြေပုံမီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မြေပုံကို အတန်ကြာအောင် သူကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကာတာဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူပြောသည်။

“လူစီယာနိုလို လူမျိုးနဲ့ ကျုပ်ဆက်သွယ်တာကို ဗိုလ်မှူးအံ့ဩသလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩတယ်ဆိုတာတွေ မရှိတော့ပါဘူး”

“နာဇီတွေဟာ ဥရောပတိုက်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ချေနှောက်ဖျက်ဆီးတယ်။ လူသန်းပေါင်းများစွာကို သတ်တယ်။ ဂျူးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့

တစ်တွေလုပ်တာဟာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပဲ။ ကျုပ်ဟာ ဂျာမန် အနွယ်တစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒါ ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ ဗိုလ်မှူးသဘော ပေါက်သလား”

“သဘောပေါက်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ခေါင်းကိုယမ်းခါပြီး ...

“ဗိုလ်မှူး သဘောမပေါက်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလူတွေကို အနိုင်တိုက်ဖို့ ဆိုရင် သူတို့ကို အမြစ်ကနေ သုတ်သင်ပစ်ဖို့ပဲ။ လိုအပ်လို့ရှိရင် ယမမင်းနဲ့ ဖြစ်စေ လက်တွဲရလိမ့်မယ်”

[၅]

ဂရိတ်မဲဒိုးအကျဉ်းထောင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားရာ ကွက်လပ်တွင် လူစီယာနိုသည် အကြိမ်နှစ်ဆယ်မြောက်အဖြစ် တအားကုန် ပြေးလျက် ရှိသည်။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်းပင် မြောက်ဘက် အုတ်တံတိုင်းကြီးက ကာဆီးထားသဖြင့် အရှိန်ကို လျော့လိုက်ရသည်။

သူသည် ဟိုနားတစ်ယောက် သည်နားတစ်ယောက် ပြန်ကျနေသော အကျဉ်းသားများကို ဖြတ်သန်းပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်ခဲ့သည်။ ဟိုနေရာ သည်နေရာမှ နှုတ်ဆက်ကြသည်များကို တုံ့ပြန်ရသည်။ လှေကားအနီးရှိ သူ၏နေရာသို့ ရောက်ရှိသောအခါ တဘက်တစ်ထည်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေ သော ဖရန်ကို ကို တွေ့ရှိရသည်။

“မစ္စတာလူစီယာနို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပြီး ကြံ့ခိုင်လာတယ်”
ဖရန်ကိုက ပြောသည်။

ဖရန်ကိုသည် ကြေးစားနပန်းသမားနှင့် တူသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ သန်စွမ်းခိုင်ခံ့သည်။ သူသည် နယူးယောက်မြို့မှ စစ္စလီတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မာဖီးယားတာဝန်ဖြင့် လူပေါင်းများစွာကို သတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုအခါ လူသတ်မှုဖြင့် တစ်သက်တစ်ကျွန်း နှစ်ထပ်ကွမ်း ကျခံနေရသည်။

လူစီယာနိုသည် ဖရန်ကို ပစ်ပေးလိုက်သော မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဖမ်းယူပြီး ...

“မောင်ရင်လည်း ကိုယ့်အရွယ်ကျရင် ကိုယ့်လိုပဲ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရ

မှာပဲ၊ အဲဒီစာအုပ် စာကြည့်တိုက်ကရတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာလူစီယာနီ”

သူက စာအုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။ စိန့်ဩဂတ်စတင် ရေးသားသော ‘ဘုရားသခင်၏ မြို့တော်’ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သည်။ လူစီယာနီသည် လှေကားထစ်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး စာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှု လျက်ရှိသည်။

သူသည် အသက် ၄၆ နှစ်အရွယ်ရှိပြီး အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ အသား ညိုညို၊ ခန့်ခန့်ချောချောဖြစ်သည်။ ဒဏ်ရာရရှိထားသဖြင့် လက်ဝဲဘက် မျက်ခွံသည် အနည်းငယ် ကွဲလျက်ရှိသည်။ အကျဉ်းထောင်ဝတ်စုံကို ဝတ် ဆင်ထားသည့်တိုင် သူသည် နှစ်ခါပြန်၍ကြည့်ရသည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

“မစ္စတာလူစီယာနီ ခင်ဗျား၊ ယ ဆောင်က ဝေါ်လတန်ဆိုတဲ့ ကောင် ကလေးတစ်ယောက်က မစ္စတာလူစီယာနီဆိုမှာ အကူအညီ တောင်းခံချင် တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဖရန်ကိုက ပြောလိုက်သည်။

လူစီယာနီ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဝေါ်လတန်သည် အသက် ၂၁ နှစ်၊ ၂၂ နှစ်အရွယ်ရှိပြီး အရပ်ရှည်ရှည် ဆံပင်ပျော့ပျော့ဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်များက အင်္ကျီထဲမှ ရှည်ထွက်နေသည်။

“ဘာမှုနဲ့ကျတာလဲ”

လူစီယာနီက ပျော့ပျောင်းသိမ်မွေ့စွာ မေးလိုက်သည်။

“တစ်နှစ်ကနေ သုံးနှစ်၊ အရက်ဆိုင် အနုကြမ်းစီးမှု၊ အရင်ပြစ်မှုမရှိ”

“ကောင်းပြီလေ၊ သူ ဘာလိုချင်သလဲ”

ဖရန်ကိုက ကောင်ကလေးကို ခေါင်းညိတ် ခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လူစီယာနီကို စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးပြီး မီးညှိပေးရင်း ...

“ကဲ ... မင်းကိစ္စ ပြောပေတော့”

ဝေါ်လတန်သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် သူ၏ ဦးထုပ်ကို ဂနာမငြိမ်စွာ ဆုပ်နယ်နေရာမှ ...

“မစ္စတာ လူစီယာနီခင်ဗျား၊ ဆရာကြီးဟာ ဘာမဆိုလုပ်ပေးနိုင်တယ် လို့ ပြောကြပါတယ်”

“အတောင်ပေါက်ပြီး ဒီအထဲက ပျံထွက်မသွားနိုင်တာက လွဲရင်ပေါ့၊ မောင်ရင့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီအထဲကိုရောက်တာ နှစ်လပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့် မိန်းမ ကယ်ရီဟာ သူ့ဟာ သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နေရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ဟာ ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတယ်။ အခုမှ ၁၈ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“အဲဒီတော့”

“အမှတ်ရစ် နယ်မြေမှာ အိုဟာရာဆိုတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဒီအထဲပို့လိုက်တာဟာလည်း သူပဲ။ ကယ်ရီတစ် ယောက်တည်း ဆိုတာကို သူသိတယ်။ ကယ်ရီနောက်ကို သူလိုက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာကို ဆရာကြီး သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်”

လူစီယာနိုသည် ကောင်လေးကို အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ စုံထောက်အိုဟာရာ၊ အမှတ်ရစ်နယ်မြေ၊ ကိုယ်ကြည့် လုပ်လိုက်မယ်”

ထို့နောက် စာအုပ်ကို သူပြန်ကြည့်သည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်နိုင်ပါ လိမ့်မယ်”

ကောင်ကလေးက ပြောသည်။

ဖရန်ကိုက ...

“နောက်တော့ ဆပ်တာပေါ့။ အခုတော့ သွားပေးဦးတော့”

ကောင်ကလေး ထွက်သွားမည်အပြုတွင် လူစီယာနို ခေါင်းမော့ပြီး...

“ဒီအမှုက မောင်ရင့်ရဲ့ ပထမဆုံးအမှုပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းရဲ့ရှေ့နေက တစ်နှစ်ကနေ သုံးနှစ်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်သလား။ ခံဝန်ချက်နဲ့ လွတ်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ရှေ့နေမရှိပါဘူး။ တကယ့်ရှေ့နေ မရှိပါဘူး။ ရုံးက ခန့်ပေးထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူက ကျွန်တော်နဲ့

တစ်ခါတည်း စကားပြောပါတယ်။ သူပြောတဲ့စကားကတော့ အပြစ်ရှိတယ် ဝန်ခံပြီး ရုံးတော်မှာ အသနားခံဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ....”

“ကောင်းပြီ ... ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ကိုယ့်ရှေ့နေလာရင် ကိုယ်ပြောလိုက် မယ်။ သူ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ကောင်ကလေး ထွက်သွားသည်။

ဖရန်ကိုက ...

“ဒီလိုသာ လုပ်ပေးနေရင်တော့ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ တန်းစီနေတဲ့ လူတွေ အများကြီးဖြစ်နေမှာပဲ”

ထောင်ကြပ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ အိုတူးအမည်ရှိ အိုင်ယာလန်လူမျိုး အဘိုးကြီးဖြစ်သည်။ သူ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မစ္စတာလူစီယာနိုကို ထောင်မှူးကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“အခုလား”

လူစီယာနိုက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

လူစီယာနို မတ်တတ်ထလိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် စာအုပ်ကို ကိုင် လျက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဖရန်ကိုကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“နောက်မှတွေ့ကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် ကွက်လပ်ကိုဖြတ်ပြီး လျှောက်သွားကြသည်။ အိုတူးက ရှေ့မှဖြစ်သည်။ ၎င်းက ...

“တံခါးမကြီးကို သူတို့ မြင်နေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ ရေချိုးခန်းက ဖြတ်ပြီး နောက်ဖေးလှေကားက သွားကြရမယ်”

သူနဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စို့နေသည်။ ရေချိုးဆောင်တံခါး ကို ဖွင့်သောအခါ သူ့လက်များ မသိမသာတုန်နေသည်။

လူစီယာနို ပြုံးလိုက်သည်။ သတိကြီးစွာ ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ အိုတူး”

အိုတူးက သူ့ကို အတွင်းဘက်သို့ ရုတ်တရက် တွန်းလိုက်ပြီး တံခါး ကို ဝှန်းခနဲ ပိတ်လိုက်သည်။ ယင်းအဖြစ်ကို ကွက်လပ်အလယ်လောက်ဆီမှ နေ၍ ဖရန်ကို တွေ့မြင်လိုက်သဖြင့် ပြေးလာသည်။ သို့သော် နောက်ကျ

ချေပြီတည်း။ အိုတူးက သူ့ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။ တံခါးကို ကျောမှီပြီး လက်ထဲတွင် လက်ကိုင်တုတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားသည်။

* * *

ရှေ့ဆုံး ရေချိုးခန်းထဲမှ ဝေါလတန် ထွက်လာသည်။ သူ ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မည်သည့်အမူအရာမျှ မရှိပါ။ သူ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများတွင် အလင်းရောင် မရှိပါ။

“စောစောက မင်းပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ လန်ကြုတ်ပဲလို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်။ မင်းကို သူတို့က တမင်တကာ လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်လား။”

လူစီယာနိုက အေးဆေးစွာ မေးလိုက်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

ဝေါလတန်၏ ညာဘက်လက်ထဲတွင် မယ်တော်မာရီ ဆင်စွယ်ရုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။ မယ်တော်မာရီ၏ ခြေထောက်အစုံကို သူနှိပ်လိုက်သောအခါ ခြောက်လက်မအသွားရှိသော သံမဏိဓားပြာပြာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သံမဏိဓားက နှစ်ဖက်သွားဖြစ်သည်။ သင်တုန်းဓားကဲ့သို့ မြနေသည်။

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာလူစီယာနို၊ လုပ်ငန်းသဘောသက်သက်ပါ”

“မင်းကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ”

“ဖီယိုရယ်လီ၊ သူက ခင်ဗျားကို နှုတ်ခွန်းဆက်ကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ညွှန်ကြားလိုက်တာကတော့ ခင်ဗျားရဲ့အသားကို ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့ဖို့ပါပဲ။ ခင်ဗျားဟာ စစ္စလီတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိမ့်မယ်လို့ သူပြောလိုက်ပါတယ်”

“အို ... ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

လူစီယာနိုက ယင်းသို့ပြောလိုက်ရင်း ဝေါလတာ၏ ဘယ်ဘက်ဒူးခေါင်းအောက်သို့ ကန်လိုက်သည်။

အရိုးကွဲထွက်သွားသဖြင့် ဝေါလတာ နာကျင်စွာ ဟစ်အော်သည်။ ထို့နောက် အရူးတစ်ယောက်လို တိုက်ခိုက်သည်။ လူစီယာနိုက ဝေါလတာ

၏ ညာဘက်လက်ကို မိမိ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ပြီး တအားကုန် လိမ်ချိုးလိုက်ရာ ဆင်စွယ်ဓား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့သည်။

“တခြားလူတစ်ယောက်ကိုသာ ဒီလိုလုပ်လို့ရမယ်၊ ကိုယ့်ကိုတော့ လာမစမ်းနဲ့”

လူစီယာနို ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပြုတ်တူကဲ့သို့ ညှပ်လိုက်သည်။ ဝေါလတာက အသံကုန် ဟစ်အော်သည်။ လူစီယာနိုက သူ့ကို အုတ်နံရံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွန်းဆောင့်လိုက်သည်။ ကောင်ကလေး နံရံအနီးတွင် လျှောကျသွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးချင်းချင်းရဲ သွားသည်။

လူစီယာနို ဓားကိုကောက်ယူပြီး ဓားသွားကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ မယ်တော်မာရီရုပ်သည် အမြင့်ရှစ်လက်မခန့်ရှိပြီး ရှေးဟောင်းလက်ရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လူစီယာနိုသည် ဓားကို နောက်ကျောခါးဆစ်ပိုင်း ခါးပတ်ကြား တွင် စိုက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏စာအုပ်ကို ကောက်ယူလိုက် သည်။

“သွားလိုက်ဦးမယ် ကောင်ကလေး”

လူစီယာနို တိုးညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထွက်သွားသည်။

အိုတူး ချာခနဲလှည့်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်းပင် ညှိုးလျော်သွားသည်။ ဖရန်ကိုက သူ့ကို ကွေ့ပတ်ပြီး ...

“မစ္စတာ လူစီယာနို၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝေါလတာန်တစ်ယောက်တော့ ရေချိုး ခန်းထဲမှာ ချော်လဲတယ်နဲ့တူတယ်။ သူ့ကို ဆရာဝန်ဆီ အမြန်ဆုံးပို့မှဖြစ် လိမ့်မယ်”

ဖရန်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောတော့ဘဲ ရေချိုးဆောင်အတွင်းသို့ ဝင် ရောက်သွားသည်။ လူစီယာနိုက အိုတူးဘက်သို့လှည့်ပြီး ...

“ကျုပ်သွားမှနဲ့ တူတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်ဘာဖြစ်နေသလဲ ထောင်မှူးကြီး စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်။ သူ့ကျုပ်ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတယ် မဟုတ်လား”

အိုတူး နှုတ်ခမ်းကို တံတွေးဆွတ်လိုက်ပြီး ...

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာလူစီယာနို၊ ကြွပါခင်ဗျာ”

လူစီယာနို ပြုံးပြီး ထွက်သွားသည်။ ဖရန်ကို ရေချိုးခန်းဆောင် အတွင်းမှ ထွက်လာပြီး မထိတရီပြုံးလျက် ...

“ဒီမယ် အိုတူး၊ ခင်ဗျားကို သူတို့ ဘယ်လောက်ပေးသလဲတော့ ကျုပ် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတစ်သက်မှာ အကြီးဆုံးအမှားတစ်ခု ကျူးလွန် လိုက်တာပဲ”

* * *

ဟယ်ရီကာတာသည် စစ်ဝတ်စုံအစား အပြာရင့်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင် လျက် ထောင်မှူးကြီးအခန်း ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ကာ ထောင်ဝင်းအတွင်း သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

ထောင်မှူးကြီးက ...

“သူ့ကို ဖိုးကံကောင်းလို့ အကြောင်းမဲ့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ ၁၉၂၉ ခုနှစ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကြောင့် ဒီနာမည်ကို သူရတာပဲ။ သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက် တွေက သူ့ကို ဖမ်းသွားကြတယ်၊ စတက်တန်ကျွန်းပေါ်က လူမရှိတဲ့ တော အုပ်တစ်ခုထဲကို ခေါ်သွားကြတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ကြ တာပဲ။ နောက် သေပြီဆိုပြီး ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်”

“သူတို့ကို သူ ဘယ်လိုများ အကြွေးပြန်ဆပ်သလဲ မသိဘူး”
ကာတာက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ရှင်းနေတာပဲ။ ဘာမှစဉ်းစားနေစရာ မလိုပါဘူး”
ထောင်မှူးကြီးစားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ဖွင့်ကာ ...

“ချားလူစီယာနို၊ ၁၈၉၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၄ ရက်၊ ပါလာမိုမြို့အနီး၊ လက်ကာရာ ဖရစ်ဒီဂါတွင် ဆာဗေတိုလူကာနီယာ အမည်ဖြင့် မွေးဖွား၊ ၁၉၀၇ ခုတွင် နယူးယောက်သို့ မိသားစုနှင့် အတူရောက်ရှိ၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ဖြည့်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ့မိသားစုအားလုံးဟာ လူကောင်းတွေပဲ၊ မာဖီးယားပုံစံကို ဗိုလ်မှူးကြီးသိတယ်နော်”

“စစ္စလီပုံစံတွေလောက်ပဲ သိပါတယ်”

“နယူးယောက်မှာလည်း သည်ပုံစံပါပဲ။ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက သင်တန်းစတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရင့်ကျက်လာတယ်။ သူတို့အခေါ်တော့ သိက္ခာရလာတာပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ ကြေးစား လူသတ်သမားအဆင့်ကို တက်သွားတယ်”

“စစ္စလီမှာတော့ အဲဒီကိစ္စမျိုးအတွက် လူပါရာဆိုတဲ့ သေနတ်ကို သုံးကြတယ်။ အဝေးကနေတော့ ပစ်လို့မရဘူး။ အနီးကပ်ဆိုရင်တော့ အင်မတန်သေချာတယ်”

“လူစီယာနို သတ်ခဲ့တဲ့လူပေါင်း နှစ်ဆယ်ထက် မနည်းတော့ဘူး လို့ပြောတယ်”

“သူဟာ တကယ် တန်ခိုးအာဏာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ဒီအထဲမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ကို ညတိုင်း အခန်းတံခါး ပိတ်ထားရတယ် မဟုတ်လား”

ကာတာက မေးသည်။

“ထောင်မှာပဲနေနေ၊ ထောင်ပြင်မှာပဲရှိရှိ ဘာမှမထူးခြားဘူး။ သူဟာ မာဖီးယားလောကမှာတော့ အရေးအပါဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ။ အရက်တွေ ပိတ်ထားတဲ့ကာလ အရက်ချက်ပြီး နာမည်ကြီးလာတာပဲ။ သူများတွေနဲ့ သူနဲ့မတူတာက သူ့ဦးနှောက်ပဲ။ သူဟာ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအဖို့ အင်မတန် ခေါင်းကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ အရက်တွေ ပိတ်ထားတဲ့ကာလ ပြီးသွား တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူဟာ ပိုက်ဆံရမယ့် အလုပ်မှန်သမျှကို လုပ်တာပဲ။ တချို့ လုပ်ငန်းတွေကို သူတီထွင်လိုက်သေးတယ်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တုန်းက ဘုရင်ခံ ဒီဝေးက သူ့ကို ပြည့်တန်ဆာမှုနဲ့ တရားစွဲပြီး ထောင်ချလိုက်တယ်။ ဒီဝေးက အဲဒီတုန်းက အထူးအမှုလိုက်ပဲပေါ့”

“နည်းနည်းတော့ ဆန်းတယ်။ အခြေအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှမအပ်စပ်ဘူး”
ကာတာက ပြောလိုက်သည်။

ထောင်မှူးကြီး ပြုံးလျက် ...

“လူတွေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲပြောကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေ နဲ့တော့ ဘာမှမပြောပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော်က အစိုးရကခန့်ထားတဲ့ လူတစ် ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော်သိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူဟာ ဘယ်လိုမှ

မမျှော်လင့်နိုင်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နိုင်တာတော့အမှန်ပဲ။ ၁၉၄၁ ခုနှစ် တုန်းက သူက ဒင်နီမိုရာထောင်မှာပေါ့။ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်တွေ ဗုံးကြဲ ပြီးနောက်ပိုင်းပေါ့။ အဲဒီကာလဆိုးကြီးမှာ ခရစ္စမတ်အချိန် ရောက်လာတယ်။ လူတွေလည်း ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် ဗျာများနေကြလို့ အကျဉ်းသားတွေအတွက် လက်ဆောင်တွေ မပို့နိုင်ကြဘူး။ အဲဒီအခါမှာ လူစီယာနီက စီစဉ်လိုက် တယ်။ ခရစ္စမတ်နေ့ကျတော့ နယူးယောက်က ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေ ကားသုံးစီးတိုက် ရောက်လာတယ်”

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထောင်မှူးကြီးက ...

“ဝင်ခဲ့ပါ”

လူစီယာနီ ဝင်လာသည်။ သူသည် ကာတာကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့် လိုက်ပြီးနောက် ထောင်မှူးဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“ထောင်မှူးကြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆို”

ထောင်မှူးကြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဒါက ဗိုလ်မှူးကြီး ကာတာ။ အစိုးရအဖွဲ့ကပဲ၊ တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ သူ့မှာ အခွင့်အာဏာ အပြည့်အစုံရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို သူနဲ့ ဆွေးနွေးရအောင် ကျွန်တော် ထားခဲ့မယ်”

ထောင်မှူးကြီး ထွက်သွားသည်။ ကာတာသည် သူ၏ စီးကရက်ဘူး ကို ထုတ်ယူပြီး ...

“စီးကရက် မစ္စတာလူစီယာနီ”

“ဟေး ... ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်လား”

“စီးကရက်ကလည်း အင်္ဂလိပ်ပဲ”

ကာတာက သူ့ကို မီးညှိပေးလိုက်သည်။ လူစီယာနီ ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျား ဒီမှာဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကာတာက ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ နှစ်လလောက်တုန်းက ခင်ဗျားဆီကို ဧည့်သည် တွေလာကြတယ်မဟုတ်လား။ ရေတပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးကလူတွေ

စစ္စလီကျွန်းထိုးစစ်ကို ဆွေးနွေးကြရအောင်”

“မြတ်စွာဘုရား၊ အဲဒီကိစ္စ တော်လောက်ပါပြီ။ ဒီမယ် ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်ပေးနိုင်တဲ့ သတင်းတွေအားလုံး ပေးလိုက်ပြီ။ လူနာမည်တွေအားလုံးလည်း ပေးလိုက်ပြီ”

“ကျွန်တော် သိတယ်။ ကမ္မရာတာက ရွာတွေပေါ်မှာ လူစီယာနို အမှတ်အသား အယ်လ်တံဆိပ်ပါတဲ့ အလံတွေကြံချဖို့ သူတို့လုပ်နေကြ တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့အကြံဉာဏ်ပဲ မဟုတ်လား”

လူစီယာနိုသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အောက် ဘက်ရှိ ထောင်ဝင်းအတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ တစ်ဖဲရှိနေပြီ၊ ကစားရုံပဲပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီတစ်ဖဲဟာ မလုံလောက်သေးဘူးလို့ ထင် တယ်”

“မလုံလောက်သေးဘူးလို့ ထင်တယ်ဟုတ်လား”

လူစီယာနို ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားလို အင်္ဂလိပ်ကြီးတစ်ယောက်က ဘာများ လုပ်ချင် သေးသလဲ”

“မှန်ပါတယ်၊ ကမ္မရာတာဒေသမှာ ကနေ့အချိန်ထိ လူစီယာနိုဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်းကို ပြောနေကြတုန်းပါပဲ။ ကယ်တင်ရှင်ကြီး ဆာဗေတို ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရွာတွေပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အလံတွေကို ကြံချရုံနဲ့တော့ နာဇီတွေကို တူမီးသေနတ်နဲ့ ပစ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် တော့ မထင်ဘူး”

ကာတာက စစ္စလီဘာသာစကားဖြင့် ပီပီသသကြီး ပြောလိုက်သည်။

လူစီယာနို မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“စစ္စလီစကားကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒါလောက် ကောင်းကောင်း ကြီး ပြောနိုင်တာလဲ”

“စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခ တစ် ယောက်ပဲ။ ရှေးခေတ်သမိုင်းနဲ့ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပါမောက္ခပဲဆိုပါ တော့။ စစ္စလီကျွန်းမှာ ကျွန်တော် အတော်ကြာကြာ တူးဖော်မှုတွေလုပ်ခဲ့

တယ်”

“တူးဖော်မှု ဟုတ်လား”

“သမိုင်းဝင်ဌာနတွေကို သုတေသနလုပ်ရအောင် တူးဖော်တာပဲပေါ့”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ခင်ဗျားဟာ အချိန်ပိုင်း စစ်သားတစ်ယောက်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား၊ လောလောဆယ်အချိန်မှာ စစ်ထဲကို ခဏဝင်နေတာပဲပေါ့ ဟုတ်လား၊ အား ... ပါမောက္ခကြီးပဲ၊ ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်”

သူက ‘ဘုရားသခင်မြို့တော်’ စာအုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး ...

“ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ဖူးသလား”

ကာတာက စာအုပ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“စိန့်ဩဂတ်စတင်၊ အင်း ... ဖတ်ဖူးတယ်။ ခင်ဗျား စာတော်တော် ဖတ်သလား”

လူစီယာနို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူရေးတာ ရှင်းတယ်။ ဘုရားသခင်နဲ့ ဆေတန် ဘုရားသခင်လည်း ရှိတယ်။ ဆေတန်လည်း ရှိတယ်။ ဒီခေတ်မှာတော့ ဘုရားသခင်က အသာရ လာတယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပြီ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ငရဲပြည်မှာအုပ်စိုးဖို့ ကြိုးစားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါက ရှုထောင့်တစ်ခုပဲ၊ ဒီသဘောကို မိလတန်ကလည်း ရေးတယ်၊ မိလတန်ကိုလည်း ကျွန်တော်ဖတ်တယ်”

လူစီယာနိုက တိုးတိုးပြုံးပြုံး ပြောသည်။

“မစ္စတာ လူစီယာနို၊ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်။ ခင်ဗျား တို့ နှစ်ယောက်စလုံးပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ လူစီယာနို နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ လူစီယာနို နံပါတ်တစ် က လမ်းပေါ်က လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဂျိန်းကက်ဂနေးလို စကားပြောနိုင်တယ်”

လူစီယာနို ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော့်ကို ချီးမြှောက်တာပဲ။ အကောင်ကလေး တစ်ကောင်ပဲ”

ပေါ့”

“လူစီယာနို နံပါတ်နှစ်ကတော့ သြဂတ်စတင်းနဲ့ မိလတန်ရဲ့ အဘိဓမ္မာကျမ်းကြီးတွေကို ဖတ်တယ်။ အထက်လွှာက လူတစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်တယ်”

“ဇာတ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ပရိသတ်ကို ကြည့်ပြီး အမှုအရာ ပြောင်းလဲရတာပဲပေါ့” လူစီယာနို ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ... “အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကကော ကနေ့မှာ ဘယ်သူ့အဖြစ်နဲ့လဲ။ ပါမောက္ခတစ်ယောက် အနေနဲ့လား ...”

ကာတာက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ ...၊ ခင်ဗျားဟာ တကယ်ပြောလောက်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲ”

“ပါမောက္ခကြီးကလည်း လူတွေရဲ့ စရိုက်တွေကို အကဲဖြတ်နိုင်တဲ့ ခုံသမာဓိကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ပြောစမ်းပါဦး ပါမောက္ခကြီး ဒီကိုလာတာ ကိုတွန်ဒီဝေး သိသလား။ သူဟာ အထူး အမှုလိုက်ကြီးဘဝတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ဖယ်ထုတ်နိုင်ဖို့အတွက် အစွမ်းကုန်လုပ်ခဲ့တာပဲ။ အခုတော့ သူက နယူးယောက်ပြည်နယ်ရဲ့ ဘုရင်ခံဖြစ်နေပြီ။ နောက်တစ်ဆင့်ဆိုရင် သမ္မတဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒီဝေးက ခင်ဗျားအပေါ်မှာ မတရားလုပ်တယ်လို့ ထင်သလား”

“တရားတယ်ဆိုတာဘာလဲ။ မတရားဘူးဆိုတာ ဘာလဲ။ လောက ကြီးမှာ ဘဝဆိုတာပဲရှိတယ်။ တချို့ကလေးတွေဟာ ခြေထောက်ကလေး တွေလိမ်ပြီး မွေးလာတယ်။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်မနှံ့ဘဲ မွေးလာတယ်။ အဲ့ဒါ တရားသလား” မတ်တတ်ထပြီး ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ “ဒီမယ် ပါမောက္ခကြီး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲထင်ထင် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းဖြစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ လူဆိုး ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာတွေ အမျိုး စုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ရှင်းခဲ့တယ်။ တွန်ဒီဝေးဟာ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ နောက်ဆုံးကျ တော့ ကျွန်တော့်ကို တခြား လူကိုးယောက်နဲ့တွဲပြီး ရုံးကိုတင်တယ်။ အဲဒီ

ကိုးယောက်ထဲမှာ ပြည့်တန်ဆာ လုပ်ငန်းသမားတွေ ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ကျတော့ တရားသူကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို တစ်ဦးချင်း ခွဲခြား လို့မရတော့ဘူး။ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ကျူးလွန်တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်”

“ထိရောက်တဲ့ အသုံးအနှုန်းပဲ”

ကာတာက ပြောလိုက်သည်။

လူစီယာနိုက ကာတာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး ...

“မိန်းကလေးတွေ ကျုပ်လိုချင်ရင် ပိုလီအက်ဒလာဆီကို ဖုန်းဆက် လိုက်ရုံပဲ။ နယူးယောက်မြို့မှာ သူ့အိမ်ဟာ ထိပ်တန်းအကျဆုံးပဲ”

ကာတာက စီးကရက်ဘူးကို ကမ်းပေးရင်း ...

“သောက်ပါဦး”

လူစီယာနို တစ်လိပ်ယူပြီး ...

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို အခု ဘာလုပ်စေချင်သလဲ”

ထောင်မှူးကြီး၏ ကုလားထိုင်တွင် ကာတာထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ထိုးစစ်ကြီးစတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မိုလ်ချုပ်ကြီးပက်တန်ရဲ့ နှစ်နံပါတ် တပ်မတော်ဟာ ပါလာမိုမြို့ကိုရောက်အောင် စစ္စလီကျွန်းရဲ့ အဆိုးရွားဆုံး တောင်တန်းဒေသကို ဖြတ်သန်းသွားရမယ်။ မာဖီးယားက လူထုကြီးကို အုံကြွစေပြီး အီတလီတပ်မတော်ကို လက်နက်ချအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရင် အမေရိကန်ထောင်ပေါင်းများစွာရဲ့ အသက်တွေကို ကယ်တင်နိုင်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ...”

“ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ သူတို့ပြောသမျှ ကျွန်တော်အားလုံး လုပ်ပေး ပြီးပြီ”

“ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးပတ်လောက်ကပဲ စစ္စလီကို ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာကို လုပ်ပေးနိုင်မယ့်လူ တစ်ယောက် ပဲရှိတယ်။ အဲဒီလူကတော့ အန်တိုနီယိုလူကာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘယ်သူ့ ကိုမှ အတွေ့မခံဘူး”

လူစီယာနို အပြုံးရပ်သွားသည်။

“ခွန်အန်တိုနီယို၊ ခင်ဗျား သူ့ကိုသိသလား”

“ကျွန်တော် လူချင်းတော့မသိဘူး၊ ခင်ဗျားတော့ သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ် ...၊ နေပယ်ထောင်ကိုဖောက်ပြီး စစ္စလီကို သူပြန်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား အချိန်တွေကို အလကားဖြုန်းပစ်နေတယ်။ ခင်ဗျား သူ့ကိုတွေ့လို့လည်း ဘာမှအကြောင်းမထူးဘူး။ သူက အမေရိကန်တွေကို မုန်းတယ်။ သူ့ညီတစ်ယောက်ဟာ ပိတ်ပင်ရေးကာလတုန်းက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အသတ်ခံသွားရတယ်”

“ဒါတွေကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သမီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ဆိုဖို့ယာပဲ။ ပထမကမ္ဘာစစ်တုန်းက သူက ဥရောပမှာ ကျောင်းတက်နေတယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်တော့ ကြက်ခြေနီတပ်ဖွဲ့ထဲကို သူနာပြုဆရာမအဖြစ် ဝင်သွားတယ်။ အိတလီ စစ်မျက်နှာမှာ အမှုထမ်းနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကြည်းတပ်ဗိုလ်မှူးလက်ထပ်တယ်။ စစ်ကြီးပြီးခါနီးမှာ သူ့ယောက်ျား တိုက်ပွဲမှာကျသွားတယ်၊ ပါလာမိုကိုပြန်လာပြီး သူ့အဖေနဲ့ အတူနေတယ်။ နောက်နှစ်မှာပဲ သမီးကလေး မာရီယာကို မွေးတယ်။ ကောင်မလေးဟာ ဒွန်အန်တိုနီယိုရဲ့ အလင်းရောင်ပဲ”

“နောက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“၁၉၃၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လမှာ ကောင်မလေး အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ တစ်နေ့မှာ သူ့အမေဟာ ဈေးသွားဖို့ သူ့အဘိုးရဲ့ ကားကိုယူတယ်။ ကားစက်နှိုးလိုက်စဉ်မှာ ပေါက်ကွဲသွားတယ်။ ဒွန်အန်တိုနီယို ထောင်ထားတာပဲ”

“အဲဒီတော့ အမေသေရောလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မာရီယာလည်း ဆေးရုံမှာ အတော်ကလေးကြာအောင် တက်ရတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဆေးရုံကနေ သူ့ထွက်သွားတယ်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ အချိန်တွေမှာ အများကြီး စဉ်းစားမိတယ်နဲ့ တူပါတယ်”

“သူ့အဘိုးဟာ ဒီလိုလူမျိုးသာ မဟုတ်ရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုး မဖြစ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီနောက် သူပြန်လာသလား”